# Ewa Bialolecka
# *Noční zpěvák*
# (Nocny Spiewak)

A bychť měl *proroctví,*
*a vědom byl všelikého tajemství*
*i všelikého umění,*
*a kdybych měl tak velikou víru,*
*že bych hory přenášel,*
*lásky pak kdybych neměl,*
*nic nejsem.*

(sv. Pavel apoštol)

Slunce stálo v zenitu. K mágovým nohám se přiblížila temná skvrna stínu. Se zkříženýma nohama usedl na zem. Hustý vzduch vrcholícího léta znehybněl a ani nejmenší závan nepohnul vybledlými plachtami cirkusáckých stanů a maringotek. Siesta jako obvykle vylidnila okolí. Ticho rušily jen tlumené zvuky gongu z nedaleké svatyně, kvílení zvířat a táhlé volání roznašeče vody. Mág si upravil šátek chránící hlavu a ramena před sluncem. Mlčky pohlížel na velikou bednu, neuměle stlučenou z prken, na jedné straně otevřenou a naplněnou pilinami smíchanými se slámou. Také v ní panovalo ticho.

Magický talent umožňoval muži vnímat lidské myšlenky i zvířecí instinkty, dokonce i na značnou vzdálenost, stejně jako vysílat tímto mentálním kontaktem vlastní zprávy. Uvolnil svou schopnost. Bytost, skrytá před jeho pohledem ve špinavé podestýlce, trpěla.

*...bolí...pit...vodu...bojím se... bolí... ať odejde... bolí... bolí... vodu.. .pít...*

Mág vnímal pomalou beznadějnou litanii nářku.

Z nejbližšího stanu vyklouzlo děvčátko - hubené a skoro nahé, jen s kratičkou sukýnkou. Světlé vlasy kontrastovaly s osmahlou pletí. Byly odbarvené a u kořínků už tmavé. Pod paží nesla srolovanou rohož. Ve stínu baldachýnu ji rozložila a začala si protahovat štíhlé údy. Mág sledoval, jak se ohýbá, natahuje nohy do provazu nebo se prohýbá dozadu a svíjí tělo do kruhu. Snad kvůli pozorovateli přerušila cvičení a energicky pokročila žhavým pískem k mágovi.

"Potěším tě. Zaplatíš?" Mírně chraptěla, jako by měla v krku písek. Mág jí pohlédl do očí. Měla pohled dospělé ženy, která viděla už mnohé. Sáhl do kapsy a hodil do vzduchu drobnou minci. Ta bleskově zmizela v záhybu sukýnky.

"Pojď. Umím hodně věcí."

Zavrtěl hlavou.

"Pověz mi něco o tom v bedně."

Přidřepla. Stejně jako mahagonové sošce jí slunce nevadilo.

"O Příšerce? Určitě chcípne. Od včerejška nevylezl."

"Začni od začátku. Řekli mi, že je to chlapec."

Pokrčila lhostejně rameny.

"Mezi nohama tak vypadá. Všude jinde je jako zvíře. Dělal u nás vlčí štěně. Na scéně trhal kuřata. Býk mu poručil, aby vyl a vrčel."

Mág přikývl. Dosud se vše shodovalo s tím, co už slyšel.

"Kolik je mu let?"

"Teta říkala, že asi šest. Když ho ta děvka Býkovi prodala, ještě ani neuměl sedět. Od té doby je to skoro stejné. Ale už asi nebude, protože Býk ho pořádně zřídil. Škoda, mohli jsme na něm ještě pořádně vydělat."

"Jaký byl Býk?"

Děvčátko pohlédlo na mága úkosem.

"Proč to chceš vědět, pane? Byl nevrlý. Lidi se ho báli, protože byl silný. Ale narazil na silnějšího. Milostivý osud ho potrestal."

"Viděla jsi to?"

Malá přikývla a na tvářičce se jí objevil výraz hrůzy i fascinace.

"Ovšem. Viděli to všichni."

"Vyprávěj mi o tom od začátku a podrobně," požádal ji mág.

"To bylo tak: předevčírem večer se Býk vrátil ožraly jako prase. Nic zvláštního... chlastal furt a pak bylo lepší se mu vyhnout. A Příšerka mu nějak nepadl do oka, protože najednou se ozval křik, jako když někdo stahuje kočce kůži zaživa Koukám, Býk klučinu vyplácí. A ne jako obyčejně bičem nebo klackem, ale řetězem, na který ho přivazoval! Teta se mu vrhla na pomoc, jinak by ho Býk na fleku zabil. Dostala ránu, až se svalila. Tu se Příšerka rozeřval ještě víc, div nevyplivl plíce. Koukáme: Býka něco porazilo na zem, válel se a chroptěl, krev z něho stříkala jako z propíchnutého měchu. Když jsme ho potom chtěli zvednout, nechal na zemi polovičku vnitřností. Včera ho zahrabali."

Mág vytáhl další minci a vložil ji do natažené ruky. Tu přistoupil muž, šéfující této potulné menažérii. Hubený stejně jako děvčátko, ale svalnatý, potetovaný od hlavy až k patě vířícími spirálami, které poskytovaly jeho postavě zvláštní anonymitu. Jakoby tvořil jen doplněk svého tetování.

"Nemáš co dělat?" zafuněl nespokojeně. "Mazej pomoct matce!"

Dívenka zmizela jako když sfoukne plamen svíčky. Mág ztěžka vstal, ztuhlý nehybným seděním.

"Přines vodu, člověče," vyzval příchozího. "Ten mrňous umírá žízní. Není ti ho líto?"

"Lítost nám došla před měsícem," řekl tetovaný, ale vrátil se do stanu a za chviličku vyšel s miskou. Postavil ji vedle bedny a zabušil pěstí na dřevo.

"Vylez, bestie! Máš tady vodu!"

Zevnitř se ozvalo zakvílení. Jinak nic. Cirkusák mávl rukou a vzdychl.

"Pořádně ho zmlátil, prašivěj hajzl!"

"Chci si ho vzít," řekl mág.

"Proč? Nedám. Patří sem a tady taky zdechne."

"Dost!!" sykl mág zlověstně. "Zapomínáš, s kým mluvíš! Pořád mě tady někdo uráží! Došla mi trpělivost! Skrýváte tu dítě s magickým talentem. Neoznámil jsi to. Hoch je pravděpodobně Stvořitelem a já se to musím dozvědět z drbů! Zřejmě jsi ztratil pud sebezáchovy. Garda Kruhu už bude vědět, jak s tebou naložit."

Ještě než domluvil, muž-mozaika ležel v prachu a tiskl čelo k zemi.

"Jako vždycky. Lidé pokládají zdvořilost za slabost," pomyslel si mág s odporem a hodil do písku vedle hlavy ležícího muže dva stříbrňáky.

"Obyčejně jsem mírný, ale nesmí mě nikdo dráždit. To máš za chlapce. A teď mi vyhřebelcuj koně."

Opět zůstal sám a čekal. Voda v hliněné misce se leskla ve slunci jako zrcadlo. Zašustila sláma. Muž spatřil útlou, nesmírně špinavou dlaň, která se z ní vynořila. Následovala ji hubená ruka, porostlá černými zcuchanými chlupy. Dítě, kterému říkali Příšerka, pomalu vylezlo, přilákané vodou. Mág se nehýbal, jako by šlo o divoké zvířátko. Chlapec opravdu připomínal zvíře - byl celý porostlý chlupy. Mág se v dětech příliš nevyznal, ale připadalo mu, že na šest let je hoch příliš drobný a hubený. Za sebou táhl řetěz, u krku připevněný drátem. Pokusil se zvednout misku, ale neudržel ji, takže část vody rozlil. Ulehl tedy na břicho a dychtivě srkal. Mág se sevřeným srdcem hleděl na jeho záda poznamenaná stopami krutých ran. Zaschlá krev slepila chlupy do tuhých chumáčů. Nad chlapcem kroužil roj mušek, přilákaných pachem zanedbaných ran.

"Matko Boží..." zašeptal mág. "Za to by se mělo věšet

hlavou dolů..."
Pracně uvolnil řetěz. Přitom objevil další zranění - krk rozedřený železem. Dítě se pokoušelo vzpouzet, když prohlížel rány a zjišťoval, jestli má kosti celé. Oslabené horečkou však nemělo sílu, takže je snadno zavinul do plachty jako balík.

Cesta domů netrvala dlouho, ale muže unavila. Mohl za to žár a neustálý nářek hocha, kterého pohyb koně bolel. Mág bydlel .v nedalekém městě v obyčejném domě s hranatou věží, nazývanou tradičně Věž Mluvčího. Tuto stavbu mělo každé město, vyznačené na mapě puntíkem větším než je mušinec. Věže byly uzly rychlého sběru a přenosu zpráv. V každém takovém místě působil mág z kasty Mluvčích. Stavby měly ještě jednu společnou vlastnost - tradičně byly ponuré a ošklivé.
Po letech Mluvčí už tuto ošklivost nevnímal. Věž mu ostatně sloužila jen jako pracovna a knihovna. Vzadu stála nízká přístavba, kde měl v několika místnostech nevelké hospodářství. Ložnice, spíž, komora a především kuchyně, v níž se soustřeďoval život domu a kde vládla Petúnie. Dvanáct let vedla mágovu domácnost, jedenáct let spolu spali a přesto ho Petúnie stále oslovovala "pane Bukáte" s úctou, jaká náleží členu Kruhu Mágů, "protože na světě musí být pořádek". Jinak se chovala jako žena a současně císařský gardista. Mág tušil její reakci a ta ho znepokojovala. Škoda, že hoch vypadá tak nezvykle. Při veškeré snaze na něm nasel jen jedno, co se dalo nazvat hezké. Oči. Daleko od sebe a šikmé - nikoli neoprávněně se takovým očím říkalo "magické znamení" - měly neobvyklý odstín nazlátlého jantaru.
Stalo se, jak předvídal. Petúnie spráskla ruce v údivu nad nečekaným přírůstkem.
"Co je to, pane Bukáte?"
"Dítě. Chlapec."
"Vypadá jako týden zdechlý potkan," poznamenala žena výstižně.
"Nebrblej, Petúnie. Připrav něco k jídlu a vodu na mytí. Teplou, ne horkou. Musíme s ním zacházet jemně."
"Mléko. Kočky pijí mléko, děti taky. Vodu hned ohřeju. Koupal se vůbec někdy?"
"Nejspíš ne. Tak jdi, Petúnie, musím se spojit se Sklářem. Stejně mám zpoždění."
Konečně odešla. Balíček položený na lavici nedával najevo známky života, ale mág cítil, že nemocné dítě je při vědomí. Soustředil se a otevřel silovou stezku k mysli Skláře - Mluvčího v městě vzdáleném dva dny cesty. Vnitřní zrak mu ukazoval světélka lidských bytostí, chomáčky energie. Mohl sáhnout do každého z nich a dozvědět se jejich nejskrytější tajemství. Přestalo ho to bavit už jako dítě. Myšlenky obyčejných lidí bývaly obyčejné. Zpravidla bez vášní, šedé a přízemní. V tomto houfu lidských jiskřiček Sklář planul jako svíce. Bukat se s ním nikdy osobně nesetkal, přesto byli blízcí přátelé.
*Skláři, tu je Bukat.*
*Máš zpoždění. Tak co?*
*Zvěst byla pravdivá. Hoch je u mne. Oznam Kruhu, ze předběžné určení talentu zní: Stvořitel.*
Bukat zaznamenal náhlé vzrušení svého kolegy. Stvořitelé ovládali hmotu. Byli nejvyšší, nejmocnější a nejprivilegovanější kastou Kruhu Mágů. Nález syrového talentu mezi plebsem byl opravdovou událostí.
*Jakou má úroveň?*
*Takovou, že hoch se narodil porostlý srstí. Muže být tedy vyšší, než čekáme. Síla. Orel mezi jestřáby. Oznam také to, že se talent projevil dost pozdě - hochovi je šest let.*
*Okolnosti?*

*Rozsápal muže, který mu ubližoval. Je ve špatném stavu. Vyhladovělý a zraněný. Divoké dítě.*

*To může být problém.*

*Zatím ho chci udržet naživu, Skláři, potom se budeme starat o další.*

*Má nějaké jméno ?*

Bukat zaváhal. Příšerka nebylo dobré jméno. Příliš vystihovalo současný vzhled dítěte a přímo uráželo. Pokud se chlapec má v budoucnu stát mocným mágem, takové jméno nepřichází v úvahu.

*Ne. Později mu nějaké vyberu a oficiálně dám zaregistrovat u Strážce slov. Musím končit. Večer ti předám obvyklé zprávy od klientů.*

*Přeji ti úspěch, Bukate.*

*Já tobě také, Skláři.*

Pozvaný lékař vystřihoval ze zad malého Stvořitele chumáče chlupů. Zmínil se také o koupeli.

"Je hrozně potlučený. Rány jsou rozsáhlé, ale nehluboké. Měly by se zahojit beze *stop.* Kromě této... a této." Muž ukázal prstem na příslušná místa. "Tady má přeťaté svaly. U toho řetězu muselo něco být - kus kovu, hák nebo něco takového. Když ho budeš denně koupat, Petúnie, určitě mu to neuškodí, právě naopak. Udržujte ho v čistotě, hlavně kvůli tomu kožíšku. Na rány postačí obyčejný šalvějový odvar. Nechám tady zásyp. Nedávejte mu obvazy, stačí jenom zasypat. Rány nebudou mokvat. Proti horečce vrbový odvar. A je ho třeba vykrmit To především. Pět lehkých jídel denně. Vývary, zelenina, bílé maso a mléko."

Petúnie pohlédla výmluvně na mága. "Pan Bukat se zbláznil a veškerá práce připadne ubohé ženě," bylo možné vyčíst z jejího pohledu.

"Mléko," opakoval chlapec šeptem poslední lékařovo slovo. Trojice na něm utkvěla pohledem. Dosud se choval jako neživá věc. Polykal vodu i mléko, pokud mu je nalili do úst/Nechával se nosit, obracet, prohlížet a dotýkat Rezignovaně a lhostejně. Se zaťatými zuby tiše skučel, pokud mu cizí ruce způsobovaly bolest.

"Máš rád mléko?" zeptal se mírně Mluvčí, sklonil se a pohlédl chlapci do očí, přičemž mu současně sáhl do mysli otupělé horečkou.

*...všechno je jiné... jinak... něco se děje... kdo je tu, co dělá... bolí... nebijí... spát... máš rád mléko... mléko... je dobré...*

Jantarové oči se zvolna zavřely.

"Rozumí slovům, ale asi ještě potrvá, než promluví," řekl mág a narovnal se. "Je úplně dezorientovaný. Zdá se, že nikdy neviděl dům zevnitř."

"Tvůj dům čekají zajímavé časy, Mluvčí," pronesl lékař prorocky. "Velice zajímavé."

První voda, která splynula z malého divocha, byla černá jako tuš. Druhá - šedočerná. Mokrý mág zoufale bojoval s hysterickým chlapcem. Na předloktích měl rudé šrámy od nehtů a otisk zubů -daň za zkušenost, jak držet děcko, které se nechce nechat umýt. Nejlépe uspěl, když mu zkřížil ruce za krkem a přidržoval mu je tam. Mága mrazilo při pomyšlení, že hoch může kdykoli posoudit jeho činnost jako ohrožení života a použít svého talentu. Svým způsobem to připomínalo mytí tygra v putýnce.

"Jen klid!" napomenul hocha posléze ostře. "Jestli nepřestaneš, nařežu ti!"

Vřískot naráz přestal. Chlapec ztichl a přestal sebou cloumat. Pouze se třásl a jektal zubama.

"V životě jsem nic takového neviděla," ucedila Petúnie při

ždímání zinky. "Je zablešený jako podvrťák ze smetiště. Člověku je ho líto. Vytáhněte ho. Nejradši bych ho vyvařila jako ručník."

Třetí voda byla světlešedá a narůžovělá, protože většina strupů se odmočila a rány začaly znovu krvácet. Utřený, přioděný, napojený novou dávkou mléka a vrbového odvaru, hoch usnul těžkým snem naprosto vyčerpaného a šokovaného člověka. Utahaný mág pohlížel na chlupatou hlavu položenou na polštáři. Usychající pramínky vlasů byly stále světlejší. Po smytí mnohaletých vrstev špíny se zjevila jejich přirozená barva - hnědá jako jablečná jadýrka. Mluvčí se opatrně dotkl jeho hlavy. Vlasy měl měkké a příjemné na dotyk.

"Nebude tak zle, maličký," zašeptal.

Lékařem navržených pět lehkých jídel bylo pouhou teorií. Hošík mohl jíst všechno, jakékoli množství a kdykoli, včetně noci. Jakmile mu klesla horečka, jeho chuť k jídlu překročila veškeré očekávání Petúnie. Ubohá žena měla dojem, že háže jídlo do studny. Nakonec ztratila trpělivost.

"Nestěžuji si, pane Bukáte, ale všechno má své meze. Takhle se dítě nesmí cpát. Jí do zásoby a co do sebe nedostane, schovává. Tuhle jsem zas našla pod slamníkem nedojedené kousky. Už mu otrnulo a krade mi jídlo pod rukama, jako bych mu nedávalo dost. Takhle to dál nejde."

"Dělá si zásoby. Bojí se, že tato hojnost skončí."

"A skončí, jestli budu muset ještě jednou po něm vytírat podlahu!" pohrozila žena

"To se stalo jenom jednou!" řekl mág netrpělivě. "Nedokázal si otevřít dveře. Teď už to umí. Co od toho dítěte chceš?"

"Aby se chovalo jako dítě, ne jako pes! Právě to!"

Chlapec pochopil, že mluví o něm a vylezl z kouta. Po čtyřech, v pokorné poloze káraného štěněte. Hospodyně zalomila rukama.

"Pane Bukáte, jestli chcete dítě, tak se ožeňte. A jestli psa, prodávají je na trhu. Ale něco mezi tím... Jedeš!" dupla a hoch zahučel pod postel.

"Ještě jednou provedeš něco takového, Petúnie, a půjdeš!" rozhněval se Mluvčí. "Za pár let to dítě dostane blankytnou šerpu a budeš se mu klanět. Zvykej si včas."

"Tak to má být vděčnost, po tolika letech!" začala hospodyně lamentovat a otřela si oči cípem zástěry. Pak rozhořčeně zmizela v kuchyni, kde začala třískat hrnci. Mág vzdychl, sklonil se a zaklepal na podlahu.

"Vylez. Tak pojď... Nic ti neudělám."

Žádná reakce, takže v duchu přikázal: *Vylez!*

Dítě povylezlo. Pořád na čtyřech, připravené se zase skrýt. Mág bezděčně luskl prsty. Chlapec se zvedl do pozice prosícího psa a hlasitě štěkl s očima upřenýma na Mluvčího. Bukat ztuhl.

"Copak jsi pes?" řekl nedůvěřivě. Hošík vyplázl jazyk a začal funět.

"No tohle," žasl mág. "Co si vlastně myslíš?"

Navázal kontakt s hochovou myslí. Tentokrát byly myšlenky zřetelné a konkrétní:

*Je nespokojený. Proč? Štěkal jsem správně. Dává mi jíst -jsem jeho pes. Dobrý pán. Nespokojený. Špatně. Uhodí mě?*

"Nebudu tě bít. Pojď sem," řekl Bukat. "Ne. Vstaň. Postav se na obě nohy jako člověk."

Chlapec poslechl. Bukat zvedl varovně prst.

"Řekni něco. Nesmíš štěkat!"

Mrňous pohlížel na mužův prst jako na hlavu hada. Několikrát otevřel ústa, až nakonec se sebe vymáčkl:

"Nesmím! Nesmím!" Znělo to nesmírně zoufale.

"Co nesmíš?"

"Mluvit! Nesmím mluvit! Nesmím chodit!"

"Proč?" zeptal se mág.

"Býk zakázal. Nesmím. Bude bít! Přijde sem a bude mě bít!"

Mág uchopil hocha za ruce dříve, než stačil odskočit a

přiblížil svou tvář k jeho.
"Býk už není!" řekl důrazně. "Nepřijde, Nikdy... slyšíš? Už tě nikdy neuhodí."
V očích dítěte však zůstávala nedůvěra. Býk není? Jeho majitel a kat byl pro chlapce zosobněním samotného Osudu. Byl věčný jako bůh. Krutý a mstivý. Chlapec si moc nepamatoval události, k nimž došlo před necelým měsícem. Mezi světem řetězu, klacku a hladu, a novým životem u Mluvčího byla brána křiku, strachu, hněvu a utrpení. Nevěděl, co znamená její překročení.
Dítě, které tak dlouho přesvědčovali, že je zvířetem, tomu uvěřilo. Nebylo snadné je přesvědčit, že je tomu jinak, ale rozhodný zákaz štěkání zapůsobil. Chlapec znal několik desítek slov (bohužel částečně vulgárních) a volně z nich skládal jednoduché věty. Osvojoval si nové *výrazy* tempem, až mága otřáslo, když si uvědomil, že musí kontrolovat vlastní slova. Dítě nasávalo znalosti jako houba. Dohánělo ztracený čas.
Byl večer. Petúnie pod lampou přešívala chlapci příliš velkou košili, kterou koupila na trhu. Předchozí měl na sobě. Protože nebyl zvyklý chodit oblečený, vadila mu a pořád se škrábal. Mág si četl. Obracel listy pergamenového rukopisu, unášen rytmem básně.

*Nezemřu, ale vzniknu znovu*
*oživen smíchem dítěte.*
*Večerní hvězda.*
*Vlaštovka v srdci*
*hnízdo si uvije.*
*V míze stromu i v ptáku*
*má duše ožije.*

Na chvíli odtrhl zrak od knihy. Chlapec si hrál se zrcadlem, které sundal z poličky. Prohlížel se, pak je zase otáčel vyleštěnou ocel na druhou stranu a přemýšlel, proč je ta podivná díra jen z jedné strany.
"Co tam vidíš?" zeptal se mág.
"Někoho," odpovědělo dítě.
"Koho?"
Chlapec zavrtěl hlavou, vycenil zuby, dotkl se nosem studeného kovu.
"Já."
Mluvčí byl spokojen. Dítě si uvědomovalo vlastní existenci. Obraz v zrcadle byl jím, ne cizí osobou. Chlapec položil zrcadlo na kolena, uchopil se za vlasy po obou stranách obličeje a táhl, až vytřeštil oči.
"Vrrr...gnr...vlk, bestie, netvor, krrrvežíznivé zzzvíře...!"
Mág a Petúnie na sebe chmurně pohlédli.
"Pane Bukáte!" promluvila žena. "Nemám sice školy, ale podle mého kůň, pes i kočka, natož pak člověk, mají mít nějaké jméno."
"Když mě nic nenapadá," postěžoval si Mluvčí.
Chlapec odložil zrcadlo a zamířil ke dveřím.
"Kampak?"
"Vypustit se," odpověděl zdvořile a bojoval se zástrčkou.
"Vyčurat se," opravil ho Bukat a otočil list.
"To je totéž," namítl hoch logicky a zmizel za dveřmi.
Uplynulo několik minut. Za oknem začali výt psi. Táhlé, melancholické "óóóúuuóóó..." se stále opakovalo. Jeden pes střídavě odpovídal druhému v tomto podivném, monotónním dialogu.
"Je úplněk?" zeptal se Mluvčí roztržitě.
"Tri čtvrtě Giganta," odpověděla naslouchající Petúnie. "Ale to vytí je nějak blízko. Psa nemáme, a jakoby znělo ze dvora."
Podnícen náhlým nápadem vyšel Bukat ven. Jeho svěřenec stál u cihlové zdi a s hlavou zvrácenou dozadu vysílal ke hvězdné obloze vlčí volání. Za zdí mu odpovídal sousedův pes.
"Nech toho!" vykřikl Bukat.
Hoch se zakuckal a ustal, načež začal okamžitě nervózně vysvětlovat:

"Nesmím štěkat. Vím, že nesmím štěkat. Neštěkal jsem. Vůbec jsem neštěkal."

Mág ztěžka vzdychl a natáhl k němu ruku.

"Pojď dovnitř. Ty jsi ale... Proč jsi vyl? To je dobré leda pro psa."

Hošík se pomalu blížil. Pohlédl k obloze.

"Hvězdy. Jsou hezké. Tam..." Zvedl ruku. "A tady..." Druhou ruku si položil na čelo.

Bukat přejel pohledem po černé kopuli nebe pobité světelnými cvočky. Úžasně připomínala prostor jeho vnitřního viděnı́, jen místo hvězd v něm byli lidé. O takové krásе skládají básníci verše. Takové nebe je múzou skladatelů a pláštěm milenců. Ale jak má vyjádřit své nadšení malý, bezejmenný chlapec? Zrníčko písku na břehu oceánu, pociťující, že se v něm skrývá podobná síla.

Mág s chlapcem se vrátili do útulného, osvětleného pokoje. Bukat zvedl knihu, která upadla na podlahu. Jeho pohled utkvěl na písmu. Mechanicky přečetl několik veršů: *Kde srdce bijí jako zvony, stojíme v houští padlých staletých kmenu. V kobercích mechu. Noční zpěváci nástroje ladí v čekání, až měsíc opět zočí.*

*Drakům se štíhlými těly plamenem rudým barví oči.*

Přečetl to ještě jednou a hluboce zamyšlen svraštil obočí.

"Chlapče, chtěl bys nové jméno?" Dotázaný horlivě přikývl.

Bukat mu položil ruku na hlavu. "Od teto chvíle se tedy jmenuješ Noční zpěvák." "Jako pes?" zeptala se Petúnie pohoršeně. Bukat se rozesmál.

"To je dobré jméno. A vůbec ne psí, ale jako má sova, vlk nebo cikáda - všichni noční poutníci, kteří vzhlížejí ke hvězdám a zpívají jim. Líbí se ti, Noční zpěváku?" "Ano."

Večer plynul, odměřovaný pískem v přesýpacích hodinách, jako by se nestalo nic důležitého. Noční zpěvák seděl Bukatovi u nohou a opíral se hlavou o jeho kolena. Mág polohlasně předčítal veršované příhody milenců z Elfího lesa. Chlapec mlčky a soustředěně naslouchal. Hlavě se mu rodily a hasly představy, kterým většinou nerozuměl. Myšlenky se mu stále víc rozplývaly a než Bukat dočetl, dítě, jehož jméno bylo chválou noci, už tvrdě spalo, stočené do klubíčka na podlaze.

Na stole stály dvě misky, jedna s vodou, druhá s rozemletou křídou. Noční zpěvák zamračeně a znuděně pohlížel na hladinu. Zívl. Nešlo mu to. O co vlastně jde? Voda se dá vypít nebo z ní uvařit polévka. Křída se dá rozmočit ve vodě a vybílit s ní stěny. Ale přeměňovat jedno v druhé nebo v něco docela jiného? Dlouhá a pracná cvičení užívání talentu, tvořily přehlídku proher. Měl se soustřeďovat, nahlížet do nitra věcí. Jenže z toho bolela hlava. Prý má talent a musí ho nějak donutit k činnosti. Noční zpěvák přitom ani nevěděl, jak takový talent vypadá. Určitě ošklivě, když je tak líný. Možná jako čert s ostrýma zubama. Není dobré mít v hlavě něco takového. Talenty jiných mágů jsou užitečnější. Povolávají déšť, mění kamení na jablka a podobně... Jeho talent mu pouze ukazoval, co si myslí jiní lidé. Jistě, pouhé zírání nebolí... ale Nočního zpěváka potkávaly samé nepříjemnosti. A to od doby, kdy se dostal do Zámku Mágů a musel se učit tyhle nudné věci. Znovu zívl. Stvořitel, který ho učil, byl nespokojen a tvrdil, že Noční zpěvák je "přiskřípnutý" a proto nevykazuje pokroky. Chlapec si jednou přiskřípl prst ve dveřích. Hrozně to bolelo a nehet mu slezl... ale jak se dá přiskřípnout talent?

"Bude konečně z toho něco?" zeptal se učitel tónem nesli-bujícím nic dobrého.

Noční zpěvák nasypal křídu do misky s vodou, až se zvedl bílý obláček.

"Sádra!" zavrčel. Učitel zlobně zaťal zuby.
"Počty beznadějné. Od kdy je třicet osm a sedmnáct dohromady čtyřicet? Píšeš čísla náhodně. A příběh dobývání prstenu v Zrcadlových horách také probíhal jinak. Železný král by se divil, co se mu podle tebe přihodilo."
"Pověz mu to," navrhl Zpěvák.
"Zemřel," řekl mág studeně.
"To je špatné," usoudil chlapec. "Kdy bude pohřeb?"
"Byl před třemi sty lety. Dneska nedostaneš moučník."
Noční zpěvák posupně vzhlédl.
"Kašlu na moučník," broukl tiše, aby ho učitel neslyšel.
"Stačí," řekl si muž. "To za ty peníze nestojí." Nahlas pronesl:
"Dneska končíme. Na zítra oprav počty. A přepiš dvě stránky."
Než skončil, byl chlapec už ve dveřích a s námahou je otevíral. Noční zpěvák vyšel na chodbu a tam projevil svou zlost kopnutím do zdi.
"Pitomý gips!" vyhrkl. "Pitomý, posraný gips! Svině, svině...!"
Tu mu ucho stiskly pevné kleště.
"Au!"
"To už je opravdu vrchol!" pronesl rozzlobený mág. "Nezapomeň, že slyším moc dobře. I přes dveře."
Za minutu se chodbou rozléhal chlapcův křik a svist rákosky. Když učitel Nočního zpěváka posléze pustil, ten se rozběhl a zastavil se až mimo jeho dohled. Popotáhl nosem a přihladil si zmačkané šaty i rozcuchané vlasy. Ztrápeně si třel hýždě. Tentokrát byl výprask pořádný, ale nestálo zato na něj už myslet. Bolest za chvíli přestane a bude možné se zabývat jasnějšími stránkami života. Výprask za drzost patní k tradici, stejně jako to, že při něm bylo třeba řvát co nejhlasitěji. Už zjistil, že takový postup snižuje trest průměrně o pět ran.
Zašel do svého pokojíku, kde vlezl pod velkou postel. Nebýval tu rád. Místnost byla příliš velká a příliš bílá. A nábytek na něj příliš vysoký, dlouhý nebo těžký. Pod postelí měl deku. Mohl tam polehávat a přemýšlet nebo si hrát s barevnými kuličkami. Široké výstupky u zdi, zesilující konstrukci domu, chlapci sloužily jako poličky, na kterých schraňoval ovoce ukradené v zahradě, kousky chleba, rozinky, bonbony a další zásoby. Tady se cítil v bezpečí a doma jako liška v noře. Vytáhl z úkrytu malou knížku, kterou dostal od Bukata, cucal sladké dřevo a prohlížel si obrázky krásných žen v pestrých šatech. Květiny a zvířata. Bojovníky na koních. Nejraději měl rytinu nočního lesa. Na obloze zářily žluté hvězdy. Pod stromem stál muž porostlý vlčí srstí jako pláštěm a pohlížel na velkého černého ptáka sedícího na větvi. Vedle muže stála žena s dlouhými vlasy. U nohou jí ležela liška. Noční zpěvák znal všechny příběhy z této knihy. Tato byla o Vládci vlků a jeho ženě, žijící na větším z obou měsíců. Bukat ho učil číst právě na této bajce. Ach, Bukat... Chlapec položil tvář na stránku. Škoda, že nemohl zůstat u Mluvčího. Bydlel u něho dlouho. Víc než rok. Ale potom Bukat onemocněl. Kašlal pořád víc a obavy Petúnie stále rostly. Nakonec Bukat Nočnímu zpěvákovi řekl, že musí jet do Zámku, kde se toho naučí víc. Všechno, co je třeba, aby se člověk stal mágem. Zámek Mágů byl pěkný, o to nic, ale jinak se nic nedařilo, přestože se Noční zpěvák snažil už několik měsíců. Jak pes měl život mnohem jednodušší...
Náhle zaskřípaly dveře. Noční zpěvák spatřil ve výši svých očí dvoje nohy. Bosé patřily nepochybně ženě, druhé v sandálech muži. Žena se chichotala. Cinkl kbelík postavený na podlahu.
"Ten fakan tady není. Jistě se někde toulá. Musím tady uklidit."
"Nemusíš spěchat."
"Myslíš? Čeká mě ještě spousta práce."
"A kdo si bude stěžovat? Já ne."
Šramot. Chlapec ležel bez hnutí jako žába v trávě. Na jeho

postel padla dvě těla. Před nosem měl mužské nohy vzepřené o podlahu a ženské visící ve vzduchu. Muž supěl, žena vzdychala. Noční zpěvák se zašklebil a vyplázl jazyk. Nebylo obtížné uhodnout, co se tu děje. Chlapec putující s cirkusem už viděl ledacos. Hloupé záležitosti dospělých. Konečně nad ním nastal klid.

"Prvně jsem šoustal v pelechu vlkodlaka," zařehtal se muž. "Nevíš, jestli má ocas?"

Noční zpěvák ztuhl. Mluví o něm.

"Třeba má, ale schovává ho v kalhotách. Ta jeho kurevská matka se určitě spustila se psem."

Výbuch jízlivého smíchu.

"Vystrčila zadek... pojď pejsku, udělej mi to... to jsem já, tvoje fena..."

Noční zpěvák netušil, že se ho může zmocnit taková zlost, vzpříčená v krku jako velké sousto. Zaryl prsty do deky, v hlavě mu zněl krutý posměch dvojice. Bezděčně vyrazil a zaryl zuby do ženiny nohy. Stiskl čelisti, v ústech pocítil chuť krve. Pak vyrazil ke dveřím jako blesk. Prchal chodbou, pronásledován pronikavým ječením pokousané ženy. Dusil se, před očima mu plály žluté skvrny. Vybral několik zatáček a vběhl do zahrady mezi růžové a jasmínové keře. Zalezl pod ně a rozechvěle si tiskl dlaně na rozpálené tváře. S dokořán otevřenými ústy těžce oddechoval a pohlížel před sebe, ale nic nevnímal.

Svině, svině! Prašivé svině! To určitě není pravda! Není vlkodlak a jeho matka se nespustila se psem! Lež! Lež!

Rozbolelo ho břicho. Roztřesenýma rukama se svlékl. Prohlížel si postupně celé tělo, dokonce i na zakázaných místech. Ohmatával si uši a počítal zuby. Pomalu se uklidňoval. Hmat mu říkal, že se nijak neliší od jiných lidí, jen kožíškem. Opět se oblékl a prodral se porostem až ke kamenné lavičce pod zábradlím balkonu. Skrytá pohledům ze zahradní cestičky, zapomenutá většinou obyvatel, patřila k jednomu z hochových asylů. Ulehl na bok a přitiskl si ruce na břicho.

Určitě to není pravda. Žena nemůže mít dítě se psem. Noční zpěvák je dost velký, aby to věděl. Bukat říkal, že každý tvor má partnera. Hřebec klisnu, kocour kočku, muž ženu. Proto existují hříbata, koťata a malé děti, nic mezi tím. U Zpěváka může za všechno ten "přiskřípnutý" talent. Kvůli němu má všude chlupy, i v obličeji. Talent je moc velký, nevešel se a něco pokazil. Hocha najednou napadla úděsná myšlenka: vždyť existují kentauři a sirény. Jak to tedy je?

Rád by zakřičel, tak hlasitě, až slunce spadne z oblohy. Místo toho se tiše a hlasitě rozplakal.

Růže se procházela zahradou, obdivovala květiny vysázené v pestrých kombinacích na záhonech. Sochy z červeného pískovce. Keře zakrslých růží s intenzivní vůní. Růže... byla tu spousta růží - jejích jmenovkyň. Krvavě rudá okvětí "císařských"; štíhlé, pevně svinuté pupeny, růžové jako dětské pěstičky; bledé, nenápadné květy i ty směšné, načechrané a karmínové jako tváře šašků. Mléčně bílé, z nichž odpadával jeden plátek za druhým, žluté jako slunce, svrasklé jako zmačkaný papír. Růže měla pocit, že prochází davem lidí nejrůznějších povah. Nespěchala. Zaměstnání jí začínalo večer, a trvalo většinou až do rána. V Zámku Mágů žila teprve dva týdny. Dům potěšení, kde pracovala předtím, patřil k nejlepším. Od děvčat se vyžadovala nejen znalost, jak roztahovat nohy. Růže uměla zpívat, recitovat a hrát na loutnu. Nacvičovala tanec, skládající se převážně z erotického prohýbání těla. Usilovala o lepší místo, lepší osud a uspěla -nadprůměrný půvab vylepšila uměním kurtizány. Dva týdny v místě, které jí ještě nedávno připadalo jako vrchol snů. A netrvalo ani deset dní, než si na toto místo vytvořila

názor a získala pár zkušeností. Zámek byl úchvatný a bohatý. Svébytné město ve městě. Obrovské - dalo se tu zabloudit! A samotní mágové... od jiných mužů se lišili pouze jedním -vlevo na hrudi vytetovaným znakem své profese. Po sfouknutí svíčky zmizel i tento rozdíl. Děvčata, která tu byla déle než Růže si záhy s potěšením opakovala "Růženčino dělení": hospodsky; manželsky; ahoj – sbohem". První znamenalo pohoštění s červeným vínem a hudbou, následované dlouhou a namáhavou nocí; druhé jakousi povinnost muže k ženě; třetí pak něco nesnesitelného, co stavělo lásku na úroveň čištění zubů.

Růže se v chůzi usmívala těmto myšlenkám. Zábavné, opravdu zábavné. Tihle mágové...! Tihle muži...! Prošla břečťanovým loubím a ocitla se v další části zahrady. Všechno tu rostlo volně a na první pohled vytvářelo dojem divočiny a mírného zanedbání. Růžové keře se bujně košatily. Ježily se větvičky bílého jasmínu. Vrby zametaly dlouhými zelenými vlasy trávníky plné sedmikrásek a fialových "kočičích tlamiček". Nádhera. V houští usilovně a jednotvárně pozpěvoval pták a někdo vzlykal.

Růže vedená sluchem rozhrnula větve. Na malé lavičce u zdi leželo dítě a otřásalo se pláčem. Dívka viděla jen záda, část hlavy a skrčené nohy. Oblečení se nelišilo od stovek jiných, které nosili malí chlapci v celém císařství: krátká tunika přepásaná páskem, krátké kalhoty, šněrovací sandálky. Navíc měl jakési kožešinové punčochy.

"V tomto horku?" podivila se Růže. "Proč? A proč si tak zoufá, ubožáček?"

"Hej..." ozvala se a polekaně sebou trhla. Chlapec vykřikl a málem spadl z lavičky. Otočil se a vpil se do ní ustrašeným pohledem. Růže ztuhla. Šikmé, jantarově světlé oči tkvěly v houštině hnědých chlupů. Viděla pouze je, nozdry a rty rozevřené v půlkruhu. To, co pokládala za punčochy, patřilo k tělu. Celé tělo dítěte porůstala srst. Tmavé chlupy vyrudlé na koncích sluncem. Růže se okamžitě uklidnila. O tomto chlapci už slyšela. Drby pronikly všude, ale byly tak fantastické a nesouvislé, že jim Růže nevěřila ani z poloviny. Netrápila se tím: "Vlčka" dosud neviděla a vlastně se domnívala, že ho mají pod zámkem.

Usedla vedle něj.

"Proč pláčeš?"

Neodpovídal, jen si otíral rukama mokré oči a nos.

"Život je těžký, viď? Něco jsi provedl a dostal výprask?" Dívku nenapadl jiný důvod.

"Uhm..." zamručel s odvráceným pohledem.

"Ale moc ne," dodal hned. "Proto ne."

"Tak proč?"

"Nepovím," pronesl zamračeně.

"Jmenuji se Růže. Jak ty?"

"Trest osudu a skončíš na galejích," broukl nezdvořile.

"A doopravdy?"

"Noční zpěvák," pohlédl na ni po očku. "Protože se podobám vlkovi. A vlci zpívají. V noci."

"Nejen vlci," poznamenala bezděčně. "Třeba kočky taky."

"Aha... Dneska v noci se mrouskaly pod oknem a nemohl jsem spát," řekl hoch nevinně. Růže oněměla. Jen stěží zamaskovala výbuch smíchu zakašláním. Zvláštní děcko.

"Kolik ti je let?"

"Osm."

Hošík trošku ožil. Růže si vzpomněla na obsah své kabelky. Jestli má tento tvor něco společného s normálním dítětem, bude mít rád sladkosti.

"Chceš cukroví?"

Chtivě je chytil hbitým pohybem plachého zvířátka, k údivu Růže je však ihned nesnědl, ale rozlomil na dva díly. Jeden si pečlivě uložil do kapsy, druhý si nacpal do úst.

"Cukroví není dycky. Muším šetšit," vysvětloval s plnou pusou. Polkl, až se málem udávil.

"Máš ještě?" zeptal se s nadějí. "Nejspíš dneska nedostanu jíst."

Zavrtěla hlavou.
"Bohužel ne."
"Růže. Hezké jméno," řekl. "Co tady děláš?"
"Sedím na lavičce a povídám si s tebou," řekla vzdorovitě.
"Ne. Co děláš tady v Zámku." Chlupatou rukou opsal oblouk. "Já se učím číst a počítat a jak se stát Stvořitelem. A ty?"
Růže na okamžik zaváhala.
"Prodávám lásku," odvětila pravdivě. Takového mrňouse to snad neudiví. Užasla však při pohledu na jeho tvář, kterou rozzářil nadšený úsměv.
"Ach..." vzdychlo dítě obdivně. "Lásku... Po kouskách?" zeptalo se okamžitě věcně.
"Po hodinách," replikovala a potlačila záchvat smíchu. "Promiň, ale musím už jít."
Spěšně vstala a prostě utekla. Skoro celou cestu se chichotala.

Druhý den, přinejmenším dopoledne, se nijak nelišil od jiných. Růže se probudila pozdě, jako obvykle dospávala pracovní dobu. Umyla se studenou vodou, aby zahnala ospalost. Načesala si drdol. V krátkém tričku a bosa začala cvičit. Tak, jak ji učili v sídle Cechu. "Tělo je tvůj nástroj," řekla jí na počátku žena dvakrát starší než ona, přitom stále krásná a vypečovaná. "Dbej o ně. Mizerný nástroj znamená mizernou práci a mizerný plat." Dobře si to zapamatovala. Opakovala cviky, které viděla u zápasníků a šermířů, prohýbala tělo jako gymnastka nebo bosýma nohama vydupávala veselé rytmy lidových tanců.
Unavená ustala. Utřela se ručníkem a sáhla po džbánku s vodou. Ruka však nedospěla k cíli.
"Růže..."
Rychle se rozhlédla. Okraj parapetu otevřeného okna svíraly dvě špinavé dětské dlaně. Nad něj pak vyčníval vršek hlavy a pár šikmých očí. Růže si přitáhla svůj skrovný oděv v marné snaze zakrýt nohy.
"Noční zpěvák! Jak jsi mě našel?"
"Hvězdy mě vedly. Tady," poklepal si na čelo. Růže se nemínila vyptávat blíž. Noční zpěvák se vyškrábal na okno a usedl na parapet jako na koně.
"Tady je to pěkné," prohlásil. "Máš tu obrázky. A květiny. Ale..." zaváhal a dodal nejistě: "Proč bydlíš tady? To je dům děvek."
Růže si dala ruce v bok s výrazem nevěštícím nic dobrého.
"Jestli mě ještě jednou nazveš děvkou, sedřu z tebe chlupy, smrkáči! Děvky postávají na ulici, já pracuji pro Cech! Podepsala jsem smlouvu!"
"Aha," řekl hoch nejistě. Zřejmě toho moc nepochopil. Seskočil z okna dovnitř a přistoupil k malému stolku, zastavěnému spoustou skleniček a mističek s mastičkami, voňavkami a šminkami.
"Já totiž... Myslel jsem si..." položil na stůl hrst měďáků. "Stačí?"
"Na co?" zeptala se Růže s pocitem, že nezvládá situaci.
"Na trochu lásky," řekl nesměle. "Víc nemám, ale třeba trošku? Říkala jsi, že ji prodáváš."
"Jsi moc malý," vyjekla Růže. "Zbláznil ses? Vypadni!"
"Věděl jsem, že to bude drahé," řekl Noční zpěvák hořce.
"O to nejde..."
Přerušil ji:
"Vím, jsem ošklivý, proto nechceš."
Dívka se chytila za hlavu a usedla do křesla. Jak z toho vyklouznout? Nejlepší by bylo vyhodit chlapce stejnou cestou, jako přišel. Proboha, co si představuje?
"Je ti osm! Nemůžeš jít se mnou do postele! Jsi dítě!!!" křikla Nočnímu zpěvákovi přímo do obličeje.

"A proč bych měl jít s tebou do postele?!" zaječel stejně hlasitě. "Copak k pohlazení potřebuješ postel?"
"K pohlazení...?" otázala se Růže s údivem a mnohem tišeji.
"Pohladit... přitisknout... Opravdu prodáváš lásku?" zeptal se podezíravě.
"Ach... Uhm... Popravdě řečeno, teprve začínám. Nemám... zkušenosti."
"Musíš mě vzít za ruku," poučil ji vážně. "Nemusíš mě líbat, jestli nechceš," ujišťoval spěšně. "Potom mě pohladíš po hlavě a řekneš 'sluníčko' nebo 'kocourku'. A také 'miluji tě, poklade'."
Růže se málem rozesmála, ale udržela se s pocitem, že by chlapce velice urazila.
"Odkud znáš takové věci?"
"Jak to, odkud?" pronesl vážně. "Mám oči. Viděl jsem ve městě, co matky dělají se svými dětmi, ne?"
"Aha. Tedy 'sluníčko' a 'kocourku'. Můžu i 'broučku'?"
"Učíš se rychle."

Růži z něho bolela hlava. Vnímala ho jako náročného a náladového klienta, současně však musela potlačovat smích, když mluvil vážně o věcech, které jí připadaly tak obyčejné, že na ně vůbec nemyslela, přitom pro něj byly absolutně exotické. Záhy pochopila, že nikdy nezažil běžný domov, kde společně žijí rodiče, děti a prarodiče. Nehrál si s jinými dětmi. Nikdo ho nikdy nevzal do kostela, jaksi se vyhnul i každoročním oslavám na počest Bohyně. Nevěděl, kdy a kde se narodil. Pří dotazu na matku se jen zašklebil. Láska v jeho pojetí znamenala něhu, po které toužil; z tělesných záležitostí znal jen pár sprostých výrazů, podle něj zcela nezávislých na citech.
Málem se urazil, když mu chtěla vrátit jeho drobné. Obchod je obchod, pořádek musí být!
"Smím ještě někdy přijít?" zeptal se při odchodu.
"Samozřejmě," usmála se. "Ale příště mi místo peněz přines něco jiného. Třeba květiny."
"Bude to správné?" ujišťoval se.
"Naprosto," uklidnila ho. "Jsem dáma a dámám se neplatí penězi. Ale neoškubej všechny růže, jinak dostaneš od zahradníka."

Noční zpěvák přicházel často, ale nikdy jí nevadil. Jaksi věděl, kdy je unavená, spí nebo má práci a přicházel jen tehdy, když měla na něho čas. Brzy se o něm dozvěděla víc a dokonce i "hvězdy v hlavě" přestaly být nesrozumitelné. Malý kandidát na mága Růži bavil a ta k němu pociťovala soucit. Tolik toužil, aby ho někdo měl rád. Hodně vytrpěl. Svět mu nebyl příznivě nakloněn. Vždycky přicházel s kyticí a dívka se částečně cítila jako zbožňovaná princezna, částečně pak jako starší sestra. Kolegyně se jí dobromyslně posmívaly a říkali jí "Dáma s psíčkem". "Závidíte, že se do mě zamiloval Stvořitel," odrážela je vtipem. "Pro mě je dobré jen to nejlepší."
"Jsi krásná," řekl jí jednou Noční zpěvák. "Krásná jako... jako... cukroví s marmeládou."
"Děkuji," odpověděla potěšeně. "Něco takového mi ještě nikdo neřekl."
Nakonec se odhodlala i k decentnímu vysvětlení, proč pracuje v noci a co vlastně dělá. Kupodivu se s tím vyrovnal a řekl blahosklonně:
"Květiny se nedají jíst. Chápu, že musíš vydělávat."
Tak pokračovalo toto podivné přátelství, nerušená žádným stínem. Dokud se neobjevil někdo třetí.

Dostat se do Zámku bylo snadné. Těžší bylo ho ignorovat. Horský vítr kráčel ulicemi města, veden pěti ohromnými věžemi, které se zvedaly

k obloze jako pět obřích prstů. Těšily jeho oči po dlouhé cestě zemí plochou jako placka. Věže mu jaksi připomínaly hřebeny hor, kde se narodil a dosud žil. A které vlastně nehodlal opustit. Ale musel.

"Kruh je mocný," sdělil mu šaman, jemuž věk nezamlžil rozum, ale zaostřil jej jako jehlu. "Vyhov pozvání z Jihu. Haigové potřebují ocel na zbraně a nástroje. Sůl, která posílí naši krev, obilí pro případ neúrody. Mágové nám mohou poskytnout pšenici, která roste i v kamení. A ty jsi mág."

"Především jsem bojovník," odvětil.

"Paní Lavin ví své a proto vyčkala na příznivější dobu. Mladík, kterého jsi učil, se včera stal mužem. Dokončil jsi jednu práci, je čas na druhou. Jdi."

Tak se ocitl v blízkosti Kruhu Mágů. Dav a městský ruch ho dráždily. Lidé, kteří se tu motali zdánlivě bez důvodu a ječeli přitom jako psi, museli být praštění. Budil rozruch a lidé mu spěšně ustupovali z cesty. Horský vítr byl urostlý a svalnatý. Meč na zádech a okovaný kyj v roce odrazoval od obtěžování. Občas zaslechl za zády urážky, ale nevšímal si jich. Haigy tu nemilovali. Nu což, nápodobně!

U brány vedoucí do Zámku ho zastavila zkřížená kopí.

"Sem se nesmí!"

"Já můžu. Jsem mág."

Strážci se zatvářili nejistě. Neuvěřili. Těžko uvěřit při pohledu na haigského horala s klanovým tetováním obličeje, s preparovanýma ušima a se zbraní.

"Ukaž znak Kruhu, pane," požádal strážce, pro jistotu však mírným tónem.

Horský vítr zrozpačitěl. Příslušné tetování měl získat teprve tady a pozvánku lehkomyslně zahodil už v horách. K čemu by mu byla, když beztoho neuměl číst? Má těmto ubožákům setnout hlavy? Ne, udělá to jinak...

Vedle Horského větru se objevil druhý a potom třetí, naprosto stejný jako originál.

"Tkáč iluzí," zvolal voják ulehčené.

"Musíme hlásit, kdo sem přichází, pane," řekl druhý s pokorou. "Sdělíš nám své jméno a hodnost?"

"Horský vítr... blankytný," vzpomněl si Haig na tříděni talentů na slabší čili "černé" a "blankytné" Mistry. Prošel mezi strážemi, provázen udivenými pohledy gardistů. Večer u piva budou mít co vyprávět.

Záhy litoval, že se u brány nevyptal na cestu. "Hlásit se u Mistra Stvořitele Mosaze ve východní věži". Znepokojoval se pořád víc. Východní věž měl přímo před očima, ale nedokázal se k ní dostat. Cítil se nesmírně hloupě. Procházel dvorky, šlapal po záhonech, vstupoval do obydlí služebnictva a řemeslníků. Cesty, které volil, zpravidla končily slepě mezi zdmi nebo ho jen mátly. Nakonec odbočil do krátké uličky, rozhlédl se, zda ho někdo nepozoruje, a ulevil svému měchýři.

Za zády zaslechl šelest, takže se bleskově otočil. Ve zdi domu bylo maličké okénko, vedoucí zřejmě do spíže nebo komory, a jeho mřížemi právě prolézal tvor připomínající rosomáka. Horský vítr ho popadl za krk a vyvlekl ven. Držel ho ve vzduchu a uvažoval, co má udělat. Kdyby neměl srst, nepochyboval by, že chytil zlodějíčka, a kdyby nebyl oblečený, pokládal by ho za zvíře. Stvoření mu bezvládně viselo v ruce a ustrašeně na něho zíralo šikmýma očima.

Nočnímu zpěvákovi spadlo srdce do kalhot. Takhle hloupě se dát chytit. Než začal prolézat mříží, měl se přesvědčit, jestli v uličce nikdo není. Močící chlap však zezadu nevypadal nijak nebezpečně. Zato zepředu! Jako... jako Býk! Stejně masivní postava, silný krk, ruce jako kmeny. Hoch se roztřásl. Muž musel mít nesmírnou sílu, protože držel Nočního zpěváka ve vzduchu jako pírko. Bože, ať ho pustí! Přizná se ke všemu, k rozbitému oknu i k tomu, že kováři sebral nůž. Bude spát týden na zemi, jenom ať už je zpátky na zemi!

"Lišáček," promluvil muž. Hlas měl hluboký, ale nečekaně klidný a příjemný. Noční zpěvák mu opatrně "sáhl" do mysli. Nenašel hněv, spíše únavu a hlad. Noční zpěvák dospěl k závěru, že vis ve vzduchu sice nebolí, ale je nudný. Muž nevypadal na to, že se unaví. Bylo potřeba jednat. Chlapec sáhl do záňadří, vytáhl ukradený salám a strčil ho muži pod nos gestem, jakým se podává sousto hladovému tygrovi.

Za deset minut už spolu seděli v zahradě, skryti větvemi smuteční vrby a spravedlivě se dělili o kořist.

"Správně vyuzený," broukl Vítr. "Škoda, žes ho nesbalil víc."

"Najednou se nesmí brát moc," poučil ho chlapec. "Jeden kousek se dá svést na kočku. Kdyby víc, určitě by se domysleli, že krade člověk."

"Víš, jak se odtud dostat do té zatracené východní věže?"

"Jistě. Brankou, potom vlevo, po skobách na římsu, z římsy na druhou stranu zdi a okapem... Ale ty neprolezeš," prohlásil Noční zpěvák rozčarovaně. "Půjdeme dokola."

"Znáš Stvořitele Mosaze?"

"Ne. Půjdeme raději k Růži, ta zná všechny. A taky je k ní blíž."

Noční zpěvák zuřil. Taková podlost! Rozdělil se s Horským větrem o vlastní salám, byl na něho hodný, pomohl mu, a setkal se s černým nevděkem. Jako když si sedneš holým zadkem na ježka! A Růže, jeho Růže, jak jen mohla! Neměl nic proti tomu, aby spala s jinými mágy, když jí za to dávali peníze. Peníze a jídlo byly báječné věci. Nezlobil by se, kdyby tak jednala i s Haigem, vždyť je to chlap jako ostatní. Ale tohle!! Noční zpěvák skřípal zubama.

Zase ho rozbolelo břicho. Zavřel oči svinul se na dece do klubíčka. Pod víčky se mu opět zjevil onen obraz: rozesmátá Růže pohlížející urostlému horalovi do očí. Dal jí květinu! Držela ho za ruku!! Kdyby Noční zpěvák před šesti dny tušil, co se stane, bez mrknutí by nového mága utloukl. I kdyby si kvůli tomu musel z hlavy vytrhnout ten přiskřípnutý talent! Kdo ví, co ještě ten povedený páreček nevyváděl? Třeba mu Růže chovala hlavu v klíně a říkala mu 'sluníčko'?! Noční zpěvák vyjekl a kopl do desky nad hlavou, až to zadunělo.

"Bestie hnusná! Vě... věro-lomnice!"

Vylezl zpod postele. Musí s Růží mluvit. Poví jí, co si o tom myslí! Ať si ta zmije nepředstavuje, že se s její zradou jen tak smíří! A jemu taky poví svoje!

Blížil se večer. Růže seděla před zrcadlem a malovala se. Její šaty víc odhalovaly než zakrývaly. Spěchala a na výčitky malého zbožňovatele neměla náladu.

"Přestaň, Zpěváku! Zbláznil ses?"

"Spala jsi s ním?!" dorážel. Seděl na opěradle křesla, přikrčený a naježený jako jezevec.

"Spala! Proboha, přece víš, jak si vydělávám živobytí!"

"Přinesl ti květinu? Přinesl. Řekl 'růži pro Růži'? Řekl!"

"Smí trhat růže a smí mluvit! Měla jsem mu zacpat hubu?"

"Jo!!"

"Poslyš, ty chlupáči..."

Noční zpěvák se náhle předklonil a zvracel na koberec.

"To jsem nechtěl! Nechtěl!" ječel, když mu dívka otírala pusu ručníkem.

"Jistě. Nezlobím se. Řeknu pokojské, aby tu uklidila. Říká se, Zpěváku, že kradeš zbytky jako podvraťák. Víš, jak to končí! Styď se! Jdi domů a lehni si. Pokojská ti uvaří heřmánek."

Odvedla zdrceného hocha k jeho obydlí. Rozloučili se na chodbě. Růže spěchala. Na dnešek toho měla naplánovaného hodně. Tři "manželství", několik nesnesitelných "ahoj-sbohem", rychlé umyti, v poklusu úprava make-upu a nakonec mladý Pozorovatel, bílé

víno v jeho pokoji mezi měkkými poduškami a bibeloty. Doufala, že pokojská vyčísti koberec a navoní ho.
Když konečně s profesionálním úsměvem na rtech vyprovodila posledního muže a s úlevou za ním zavřela dveře, oba Měsíce - Gigant i Jablko - už urazily na obloze pořádný kus cesty. Vzpomněla si na Nočního zpěváka. Myslela na onu událost. Malý žárlivec, zuřivec a nervák! Ten se ještě naotravuje, než zmoudří. Bylo mu špatně, chudáčkovi. Nemocné děti bývají nevrle, to se ví. Otřela si obličej mokrým ručníkem, shodila s ramen lehkou perelínku a sáhla po obyčejných šatech. Ještě není ospalá. Zajde k Nočnímu zpěvákovi. Určitě už spí, nebude ho budit. Jen se podívá, jestli je všechno v pořádku.
Rychle proběhla dvěma galeriemi a orosenou zahradou. Drze odsekla noční stráži na její drsný vtip. Stiskla kliku známých dveří a opatrně vklouzla dovnitř . Vlastně tady ještě nikdy nebyla. Na poličce planula tlustá svíce, jejíž světlo nestačilo pokoj pořadně osvětlit.
"Kdo je?" ozval se polekaný hlásek.
"To jsem já," odpověděla tiše. "Ještě nespíš?"
Rozsvítila tři další svíčky ve svícnu. Rozjasnilo se. Tak tady bydlí? Holé zdi, nábytek z těžkého dřeva, nesladěn. Dřevěná podlaha. Pár poliček, několik knížek, džbánek na vodu... A žádné hračky. Opravdové vězení.
Chlapec ležel na kraji velké postele, zabalený do deky. Snad za to mohla velikost lůžka, ale vypadal ještě menší než ve skutečnosti. Na stolku stála sklenice, na podlaze vědro.
"Zase jsem zvracel," přiznal se zdrceně. "A je mi pořád zima."
"Co tě bolí?"
"Břicho."
Růže mu položila ruku na čelo.
"Vždyť jsi celý mokrý!"
"Potím se," zašeptal. "Nevím proč, ale celý se třesu."
"Kde je pokojská?"
"Nevím, večer mi dala čaj a odešla."
Byla půlnoc. Růže se kousla do rtů a slíbila si, že ráno udělá skandál.
"Asi jsem onemocněl," ozval se Zpěvák. "Ale není pravda, že z jídla z popelnic. To já nejím. Věříš mi, Růže? Nejsem pes... nesmím štěkat... nesmím štěkat..." broukal stále nejasněji.
Růže pochopila, že má silnou horečku.
"Počkej tady, sluníčko," pronesla mírně. "Půjdu pro pomoc."

Když mladého muže o půlnoci probudí bušení na dveře a na prahu spatří krásnou mladou ženu, mohou ho napadnout dvě věci. Buď "krásný sen" nebo "bude *zajímavá* noc". Imbir Stvořitel byl tak ospalý, že se klonil k první verzi. Z ospalosti ho probral ostrý tón návštěvnice:
"Zavolej pana Jestřába!"
Imbir si uvědomil, že otevřel v nočním odění, čili nahý. V panice se pokusil zabouchnout dveře, ale překazil mu to střevíček mezi křídlem dveří a rámem.
"Hledám Stvořitele Jestřába!"
"Není tady!" vyjekl Imbir, skrytý za dveřmi.
"Vím, že tady bydlí. Nelži, lumpe, nebo ti utrhnu koule!" pohrozil ženský zjev.
"Jestřáb odjel před třemi dny k rodině, protože se vdává jeho neteř. Jsem tu sám. Dělám u Jestřába praxi," vykoktal Imbir.
"Jestřábův praktikant? Tedy Stvořitel?"
"Stvořitel," vyklonil Imbir za dveře část hrudi, aby světlo na chodbě osvětlilo znak Kruhu a Plamene, emblém jeho kasty.
"A medik?" ujistila se žena.
"I medik. Už končím učení," přiznal upřímně.
"Takže umíš dost, abys nemocného nezabil. Hodíš se," přikázala tónem nesnášejícím odpor. "Obleč se. Budeš mít práci."

"Zvrací a má horečku. Pravděpodobně se něčím otrávil," řekla Růže mladému mágovi. Imbir, nevěřící vlastním očím, pohlížel na pacienta. Nerozhodně pohnul rukou, potom se dotkl nosu nemocného.

"To není pes!" sykla dívka zuřivě.

Imbir sebou trhl.

"Omlouvám se..." vykoktal. Položil dítěti dlaň na propocené chlupy na čele.

"Vysoká, hodně vysoká. Skoro čtyřicet," zneklidněl. "Zvracel? Můžu to vidět?"

Růže zrozpačitěla.

"Před odchodem jsem mísu vypláchla."

"Nevadí." Imbir neskrýval úlevu, že nemusí dělat analýzu zvratků. "Jestli jde o žaludeční nevolnost, měla by stačit přísná dieta, léčivé byliny a prostředek proti horečce. Ale vyšetřím ho ještě interně. "

Položil Nočnímu zpěvákovi ruku na břicho.

"Bolí tě? Kde? Tady dole?"

Stvořitelův prst mírně stiskl pupík.

"Mm-m," odmítl chlapec.

"Výš?"

"Uhm..."

Ruka přejela výš. Imbir použil talent k prohlídce tkání. Zavřel oči. V jeho vnitřním pohledu klouzaly desítky skvrn, kruhů a bodů. Dál, dál...

"Nejde o otravu, má zvětšená játra."

"To je zlé?" zneklidněla Růže.

"Zřejmě ano. Ale zatím neznám důvod."

Stvořitel dál pročesával talentem tělo dítěte a nalézal znepokojivé příznaky. Jizvy, na jednom žebru zhojenou zlomeninu, prasklou klíční kost, která srostla křivě. Stopy nedávných nehod. A zvětšené mízní uzliny v podpaždí, u čelistí... prakticky všude.

"Je tady tma," zamručel při snaze prohlédnout Zpěvákovy oči. Růže spěšně přinesla svícen.

"Oči sklovité, zřítelnice normální, překrvená víčka..." pronášel soustředěně, jako by za ním stál přísný učitel. "Podezření na nakažlivou nemoc. Dásně... normální. Jazyk... povlečený. Krevní obraz... musím tě píchnout, chlapče."

Stvořitel vyňal z kufříku tenkou jehlu.

"Nebojím se," zašeptal chlapec. "Ty jsi Stvořitel?"

"Ano." Imbir píchl chlapce do prstu a vytlačil kapku krve.

"Takže máš taky hvězdy..."

"Jaké hvězdy?" otázal se Imbir roztržitě. Dítěti zřejmě stoupla horečka.

"Hvězdy v hlavě," vysvětlil Zpěvák tiše. "Někdy mluví, jindy tančí..."

Imbir pohlédl tázavě na Růži.

"Má stejný talent jako ty," řekla vážně. "To zavazuje, že?"

"Samozřejmě," přikývl. Další překvapení. Co ho tuto noc ještě potká? Rozetřel vzorek krve mezi prsty a soustředil se. Po chvíli si prsty otřel kapesníkem. Poprvé pohlédl Růži přímo do očí. Velice vážně.

"Byl očkován proti bahenní horečce?"

"Nevím," zavrtěla bezradně hlavou. "Myslím, že ne."

Opět přikryl dítě dekou. Pokynul Růži a za okamžik s ní navázal duševní kontakt.

*Nemluv, jen prostě mysli. Nechci dítě děsit, a musíme si promluvit. Je to špatné. Jde o bahenní horečku a podle dosavadních příznaků bude mít těžký průběh. Nebyl očkován. Má poloviční naději, že přežije.*

*Můžeš to zařídit?*

*Pozdě. Nemoc se rozvíjí už několik dní. Propukla dneska. Očkování by ho teď určitě zabilo.*

*Co je to vlastně za nemoc? Je nakažlivá?*

*Nemoc doků, močálů, nečištěných rybníků... krevní cizopasník. Nenakažlivá. Nakazit se je možné pitím špinavé vody,*

*nepropečeným jídlem či syrovými rybami nebo ústřicemi.*
*Zpěvák může umřít?!*
*Proberu Jestřábovy léky, udělám všechno... Především mu musíme srazit tu vysokou teplotu. Zbytek má v rukou Matka Boží.*

Jestřáb Stvořitel se vrátil za další dva dny. Vyslechl hlášení nevyspalého, unaveného Imbira.
"Ne, neudělal jsi žádnou chybu. Správná diagnóza, správná terapie. Nebudu zasahovat."
"Terapie neúčinkuje," vyjekl praktikant. "Není jednoduché mu dát lék, pořád zvrací."
"Per rectum," nadhodil Jestřáb.
"Asi to bude třeba. Nejhorší je, že má pořád vysokou horečku. Blouzní a..."
"Služebnictvo se o něho nechce starat. Bojí se," dokončil mladý Stvořitel pochmurně. "Nedivím se. Nábytek se pohybuje, věci levitují nebo se mění na něco jiného... neovládá to. Někdy se bojím, jestli odtud vyjdu. Podívej se."
Vytáhl z kapsy nějaký předmět. Původně to zřejmě byla kovová lžička. Držadlo prohnuté jako luk, zbytek připomínal list nevídané rostliny. Dojem zesilovaly kovové pruhy různých barev.
"Původně byla stříbrná," řekl Imbir zaraženě. "Teď je stříbro smíšené s něčím, co jsem v životě neviděl. Naprosto nový kov."
Zaujatý Jestřáb od něj převzal transformovanou lžíci.
"Dám to analyzovat. Ale máš pravdu, takové hříčky mohou být nebezpečné. Zkus chlapce strčit do studené vody. Je to drastické a má krátkodobý efekt, ale určitě mu klesne horečka."
Jestřáb provázel žáka soucitným pohledem. O nečekaném pacientovi se dověděl hned po projití branou. Vládce západní věže vyjádřil nespokojenost z chlapcovy samostatnosti a Jestřábovi dal jasně na srozumněnou, že by všem nejvíc prospělo, kdyby Paní Šípů povolala Nočního zpěváka k sobě. "Protivné dítě, hloupé a bez schopností. Má trvale zablokován talent a nevidím smysl v tom, ho tady dál držet," zaslechl Jestřáb. "Nejlepší by bylo, kdyby se záležitost vyřešila sama." Imbirovi to samozřejmě neřekl. Ten byl plný zápalu a ideálů. Zlé bylo, že jeho pacient byl v tak špatném stavu. Pro mladého medika bude dětská smrt šokem.
Jestřáb zamyšleně převracel v ruce kovový předmět.
"Trvale zablokovaný talent?" broukl ironicky. "Někdo tu bude muset změnit názor."

Strčit vzdorující dítě do necek se studenou vodou silně připomínalo mučení. Za chvíli však Růže s úlevou zjistila, že Noční zpěvák se přestal vzpouzet a hleděl rozumněji.
"Asi jsem moc nemocný, že?" vyjektal. "Když jsem nemocný, tak mě vždycky namáčejí."
"Ovšem, kocourku, jsi tuze nemocný, ale bude líp. Není ti zima?"
"Ne, bylo mi moc horko. Teď je to lepší. Všude je spousta hvězd, Růžičko, všude," pronášel Noční zpěvák monotónně. "Máš vlasy z hvězd a voda je taky z hvězd... Hvězdy. Nebe mi spadlo na hlavu..."
"Zase blouzní," zneklidněla Růže.
"Ne, vím, o co mu jde," řekl Imbir a sklonil se nad hochem. "Zatím nech ty hvězdy na pokoji, maličký. Až se uzdravíš, ukážu ti, co se s nimi dá dělat."
Po koupeli Noční zpěvák usnul. Imbir s Růží usedli ke stolu a tiše rozmlouvali.
"Tohle není dobré místo pro dítě," prohlásil a dívka. "Nikdo se o něho nestará. Děcko vleze kam chce, dělá si co chce, úplně bez kontroly. Nikoho nezajímá, kam chodí, co jí a jestli vůbec

jedl. O psa se starají líp! Chtěli vychovat Stvořitele a když mu nešlo učení, nechali ho být. Podívej se, jak to tady vypadá! To má být domov dítěte? Skladiště nábytku."
Imbir přikyvoval.
"Nemá hračky. To mě hned udivilo. Jak to, že malý chlapec nemá míč nebo dřevěné vojáčky?"
"Neumí si hrát," zašeptala Růže smutně. "Na takových maličkostech mu nesejde. Malý stařec. U řeky pouští lodičky. Plácá hliněná zvířátka, ale neviděla jsem, že by si s nimi hrál. Udělá je a potom je někam schová. Zvláštní dítě."
"Rád bych mu pomohl. Jenom počkáme pár dní, až se probere."

Pootevřeným oknem padaly dovnitř šikmé sluneční paprsky a kreslily na prostěradle zlaté pruhy. Noční zpěvák v lůžku napůl seděl, opřen o polštář a pozoroval částečky prachu, vířící ve slunci. Jejich pohyb, zdánlivě chaotický a přesto vykazující jistý řád, ho fascinoval. Uvažoval, zda jsou ta zrníčka živá, alespoň trošičku, a jestli ho vidí stejně jako on je.
Vstoupil Imbir.
"Jak je dneska? Kde je Tráva? Zase tě nechala samotného?"
"Pustil jsem ji," řekl Zpěvák vážně. "Slíbil jsem, že nebudu zvracet a že tady nemusí sedět. Odešla před chviličkou."
"Aha. Nepotřebuješ něco?"
"Napít a... čurat. Ale nechtěl jsem, aby na mě sahala," přiznal se chlapec rozpačitě. Slabostí nedokázal sám vstát a cítil se pokořen, když mu nafoukaná služebná pomáhala při intimní činnosti.
"Rozumím. Tak nejdřív čurání. Potom ti ukážu, co jsem přinesl," zatřepal Imbir dřevěnou krabičkou, která zarachotila.
V krabičce byly kostky z leštěných kamenů. Dohromady tvořily pestrou směsici. Červená a bílá žula, tmavý čedič, vulkanické sklo, hnědožlutá tygří oka, zelený nefrit, růžový mramor a mnoho dalších. Kdyby se Noční zpěvák vyznal v geometrii, poznal by a pojmenoval tvary krychlí, hranolů, jehlanů a válců, vše v hojném počtu. Pro něho to však byly "kostky", "sloupečky", "střípky", "destičky".
"To je hezké!" ocenil s upřímným nadšením, když Imbir vysypal toto bohatství na stolek u postele. "Co se s tím dělá?"
"Různě," řekl mág. "Je třeba možné pohlédnout na hvězdy v kapce vody a potom složit stejný vzor."
Imbir vzal z hromady jednu velkou červenou kostku a dva malé černé válce. Položil je tak, že se dotýkaly.
"Správně, Zpěváku?"
"Nee..." odpovědělo dítě. "To je jinak. Díval jsem se do vody a tam to tak není."
Začal vybírat kostky a stavět je podle sebe. Ruka se mu trošku třásla.
Pracoval soustředěně a užaslý Imbir mlčky přihlížel, jak na desce vzniká složitý model, zrcadlící vzájemné vazby protonů a elektronů. Posléze chlapec skončil.
"Hezký vzorek," zhodnotil ho. "Hodil by se na koberec."
"Hm..." broukl mladý Stvořitel. "Popravdě řečeno, daly by se z toho taky stavět domy."
Na stole záhy začala vyrůstat věž s přístavky. Noční zpěvák se unavil a jiskřícím zrakem pohlížel na své dílo.
"Podobá se té, co mám za oknem. Ale tady kousek chybí. Takový dílek tady není. Nic se nehodí." Ukázal prstem a díru v konstrukci.
Imbir vzal malou kostku a před očima nadšeného dítěte ji patřičně proměnil, načež ji vložil do prázdného místa.
"Tvůj talent umí takové věci?"
"Tvůj taky."
"Můj je líný. Teprve teď začal dělat různé věci. Určitě se polekal, že umřu a bude muset přejít z mé hlavy někam jinam."
"Musíš ho trošku popohnat."

Noční zpěvák vzal ze stolku malachitovou destičku a intenzivně se na ni zahleděl. Ozvalo si tiché prasknutí a v chlapcově dlani zůstala špetka zeleného prášku.

"Zatraceně..."

"Nevadí, udělám jinou," utěšil ho Imbir. "Mně se také ze začátku všechno rozpadalo."

Pohled Nočního zpěváka se vrátil ke stavbě.

"Kdybych měl hodně takových kousků, mohl bych postavit zámek a potom kolem něho celé město. Jak se... říká lidem, kteří staví domy?"

"Zedníci nebo stavbaři. A člověk, který vymýšlí, jak mají vypadat, je architekt."

Noční zpěvák se hluboce zamyslel.

"Architekt," opakoval s pohledem upřeným na kostky. "Nesmím štěkat..."

Imbir nepochopil, co znamenají jeho poslední slova, ale neptal se. Růže má pravdu, je to opravdu velice zvláštní dítě.

Noční zpěvák seděl na lavičce pod oknem a snažil se neposlouchat, což mu činilo pořad větší potíže. Otevřeným oknem slyšel každé slovo pronesené v pokoji. Opět se rozhlédl. Líbilo se mu tady. Venkovský dvorek byl pečlivě zameten. Polena u dřevníku poskládaná. Na plotě se sušily dnem vzhůru hrnce pomalované barevnými vzory. V trávě u plotu se pásla strakatá koza a na střeše sedělo několik holubů. I dům byl hezký. Střechu měl ze světlých došků a zdi čistě obílené. Otevřenými dveřmi zahlédl v předsíni na podlaze slaměnou rohožku. Za domem rostly vysoké jabloně, obtěžkané ovocem. Bylo to tady docela jiné než v Zámku, ale taky hezké a klidné. Noční zpěvák by tu docela rád zůstal, nebýt toho, že by pak nevídal Růži. Stejně ho ta ženská, co se uvnitř hádá s Imbirem a Horským větrem, nechce vzít k sobě. Takže to bude dobré. Haig nebude mít Růži jen pro sebe. Ale stejně je mrzuté, že ho tady nechtějí. Noční zpěvák si podepřel rukama bradu. Nediví se, že všude chtějí hezké děti, bez chlupů. Ale stejně je to smutné...

"Ne, opakuju to ještě jednou! " dolehlo zevnitř.

"Chlapec byl těžce nemocen. Potřebuje péči, čerstvý vzduch, mléko..."

"Nechytejte mě na mlíko! To nemáte v městě dost mlíka?"

"Mějte pochopení!"

"Pochopení! Už dvacet let utírám nosy a zadky dečkám mágů. K zbláznění! Vím, jak je sirotkům bez mámy a táty, jiné tady ani nemám, ale toho usmrkance nevezmu."

"Kruh platí..."

"Kdyby mi platil to, co ta dřina obnáší, žila bych si jako princezna!" přerušila ho hubatá žena. "Mám teď na krku tři, a čtvrtého v plínkách! Tři haranti s talentem - to by se člověk zbláznil! Jeden vystrojuje myším pohřby, druhý tuhle vypálil v ubrusu díru, třetí včera pozlatil slepicím všechna vajíčka. Trest osudu! Spíš kravám narostou křídla, než si pověsím na krk ještě jednoho rošťáka!"

Od rohu domu se blížil malý chlapec, držící velkého, vypaseného kocoura. Zvíře se rezignovaně podrobovalo – tlapy mu bezvládně visely dolů. Hoch došel k verandě a pustil svůj náklad na zem. Kocour okamžitě usedl a začal se olizovat. Noční zpěvák a příchozí na sebe mlčky hleděli. Chlapeček byl mladší než malý Stvořitel. Měl podobně šikmé oči, trojúhelníkový obličej s výraznou bradou a rozcuchané černé vlasy. První nevydržel Noční zpěvák.

"Co čumíš?" zavrčel.

"Máš hezký kožíšek," řekl chlapec upřímně. "Líbí se mi. Zůstaneš tady?"

Noční zpěvák byl vyveden z míry. Jeho vzhled se někomu líbí?

"Asi ne," odpověděl po chvíli. "Ona mě nechce."

H9ch pohlédl k oknu.
"Ale, ta vždycky ječí a potom souhlasí. Už jsme tady čtyři. Jiskra, Stvořitel a Krotitel," poklepal si hoch na prsa. "Plátek je ještě malý a neví se, jaký má talent. A ty?"
"Stvořitel.",
"Tak si pojď popovídat s naším Pískem. My teď pomáháme shrabovat seno," mávl chlapec rukou kamsi ke dřevníku.
"Seno? Nač?"
"Jak to, nač? Pro krávy a kozy. Až se rozvodní řeka a zaplaví louky, budou mít zvířata co jíst. Stodola je plná sena. Dá se v něm spát. Pěkně voní. A my do toho sena skáčeme."
Noční zpěvák poslouchal jako uhranutý. Bylo to nesmírně zajímavé. Může jít? Nabídka byla svůdná. Chvíli váhal a pak to vzdal. Imbir mu nedovolil, aby se vzdaloval (výjimečně chtěl uposlechnout), a kromě toho bylo lepší být na místě, kde se rozhodovalo o jeho osudu. Baba uvnitř pořád hudrala a svolávala všechny bohy za svědky svých křivd a nedoceněné práce.
"Půjdu," řekl černovlasý hoch. "Až ti dovolí, přijdi na louku."
Odešel a Noční zpěvák okamžitě zalitoval, že nešel s ním. Vrtěl se na lavičce, zíval a klátil nohama. Hádka dospělých byla stále hlasitější, hlavně když Horský vítr začal trousit jízlivé poznámky. Noční zpěvák se otravoval. Už ani nevěděl, jestli tady chce zůstat nebo ne.
Rozhodl se. Ať se ti uvnitř hádají, on půjde. Vstal a zamířil směrem, kterým odešel malý Krotitel. Za dřevníkem byl další dvorek a hospodářské budovy. Také tady vládl vzorný pořádek, hádavá hospodyně zřejmě panovala železnou rukou. U misky se zrním se tlačilo hejno slepic. V kotcích u zdi míchali králíci. Dva výrostci řezali kládu položenou na dvou kozách, třetí seděl na polenu a oškubávat zabitou slepici. Při pohledu na chlapce vyprskli smíchem. Než se Noční zpěvák stačil ohlédnout, obklíčili ho.
"Copak je to?"
"Pejsek nebo vydra?"
"Jdu na louku!" Noční zpěvák se snažil, aby to znělo rozhodně, ale moc se mu to nepovedlo.
"Ne tak rychle, chlupáči!"
"Kde máš ocas?"
Pokusil se jim vyklouznout. Zachytili ho snadno. Strkali do něho, tahali za šaty. Posmívali se, nadávali.
"Povím to Imbirovi! Pusťte mě!"
"Poví! Ono to poví! Slyšíte? Ono to umí mluvit! Vlčí štěně mluví!"
"Vlčí štěně! Vlčí štěně!" přidali se s bláznivou radostí ostatní.
"Vl-čí ště-ně, vl-čí ště-ně, vl-čí ště-ně..." skandovali. Jeden z pronásledovatelů uchopil pološkubanou slepici za paráty a mával s ní před chlapcem. Noční zpěvák se snažil dostat z tohoto kruhu, ale vždycky ho zlé ruce zastavily. Tahaly, škrábaly...
Chlapci létaly před očima temné skvrny, v uších mu jednotvárně dunělo: vl-čí ště-ně, vl-čí ště-ně... Slepičí mrtvolka ho uhodila do hlavy. Ucítil nechutný pach peří a krve. Vl-čí ště-ně... *Štěkej!! Pořádně, zatracené štěně, štěkej!! Nařežu ti, hajzlíku!* Krev... Slípka... Žhavý písek arény... Býk! Je tady Býk! Býk se svým bičem, těžkou pěstí. Klacek a řetěz! Býk ho zabije! Další úder, slepičí krev na tváři... Smích a vytí publika. Býk!
Noční zpěvák zaječel. Před očima se mu rozlila temná skvrna, u které se okamžitě objevily nesčetné roje svítících bodů. Bleskově se svinuly do oslepivě zářivé galaxie, která se nafoukla a vybuchla mu přímo do obličeje. Hvězdy jím pronikly jako ledové jehly, potom se vrátily a vytvořily kouli. Strčil do té koule, hodil jí vší silou. Upadl, něco ho uhodilo. Slyšel křik a nářek. Vedle něho křičel krvácející člověk. Noční zpěvák si zakryl hlavu rukama. Už nechtěl nic vidět ani slyšet.

Umíněná žena se už nechala skoro přesvědčit. Imbir se cítil jako po dni těžké práce. Kdyby s ním nebyl Haig, zřejmě by v sobě nenašel dost síly, aby vzdoroval řečné hospodyni. A to si představoval tuto záležitost jako příjemný výlet do vesnice, kde ukáže dokument s pečetí a svěří dítě do péče zkušené vychovatelky! Vzpomněl si na Nočního zpěváka. Ubohé dítě, sedí na dvoře, určitě už má hlad. Imbir vyšel ven. Svého svěřence nikde neviděl. Najednou se někde poblíž ozval halas, ze kterého vyrážel strašlivý křik, jako by někomu zaživa stahovali kůži. Imbir zbledl a rozběhl se po zvuku. Hned za ním Horský vítr a zděšená majitelka statku. Horský vítr běžel nejrychleji a dorazil na místo první.

"Tady!" zaslechl Imbir Haigův hlas. Na zemi ležel mladík zalitý červení, jako by na něho někdo vychrstnul kbelík krve. Ještě žil, protože pronikavě ječel. Imbir mu spěšně svým talentem zastavoval krev, látal potrhané tepny a svaly. Raněný měl rozdrcená záda a ramena. Z hrudi a prsou mu visely pláty stržené kůže. Stvořitel nutil svůj talent ke stále většímu úsilí. Věděl, že mladíkův život závisí na rychlosti. Když posléze skončil, byl tak vyčerpán, že měl černo před očima.

"Co... co se tu stalo?" vydechl.

Nějaký výrostek, bledý jako křída, ukázal prstem na nehybný uzlíček, ležící o krok dál.

"To... to..." víc nedokázal říct.

"Třeba se to utají," řekl Horský vítr. Imbir zavrtěl hlavou.

"Nemyslím. Ta ženská koukala tak, jakoby nás všechny chtěla upálit. Ještě budeme této cesty litovat."

"A to proto, že se pitomým výrostkům zachtělo posmívat."

Horský vítr pohlédl na Nočního zpěváka, kterého držel před sebou v sedle. Dítě bylo pořád tiché a nehýbalo se.

"Musel být vyděšen k smrti," řekl Stvořitel. "Použil talent k obraně, instinktivně. Teď je v šoku. Ten druhý ho příšerně vystrašil, pitomeček, týrající slabší. Může si za to sám."

"Vypadal jako po útoku medvěda. Přežije?"

"Přežije, ale někdo na něm bude muset ještě zapracovat. Makal jsem jako nejhorší fušer. Bude třeba doplnit díry, zlikvidovat jizvy a opravit, co jsem možná spletl. Ale i tak už ruka nebude plně funkční."

"Zato bude moudřejší a už nikdy neuhodí dítě, zejména když je mágem," poznamenal Horský vítr. "Už málem padáš ze sedla, Imbire. Musíme si odpočinout, nebo umřeš cestou."

Noční zpěvák se pohnul a začal vzlykat.

"Byl tam Býk!" postěžoval si. "Praštil mě, všude plno lidí... neměl jsem kam utéct."

Oba mágové na sebe pohlédli.

"Nebyl tam žádný dav a žádný Býk," řekl Imbir rozhodně. "To se ti jen zdálo."

"Ne, byl tam Býk," trval na svém Noční zpěvák. "Něco se stalo, spousta krve... To jsem udělal já, Imbire? Já...?"

"Hmm... bohužel. Je to zlé," přiznal Stvořitel nerad.

Noční zpěvák začal opět vzlykat.

"Dostanu bičem. Určitě."

"Nebreč, to se pro muže nehodí," řekl Haig.

"Jsem ještě malý! Můžu, di pryč!"

"Jak to mluvíš?"

"Di pryč, prosím!"

"Přichází k sobě," konstatoval Imbir.

"Snažil jsem se ho připravit. Odstranění talentu je vlastně kastrace mozku. Chtěli byste to udělat náhle a vylekat ho ještě víc? Zaručuji pár pohřebních hranic."

"Divoký talent, objevující se jen při ohrožení a to destruktivním způsobem. Bohužel vrtošivý, nevyužitelný. Jeden mrtvý, jeden zraněný bojující se smrtí, jeden útok na Mistra. To snad rozhodne."

Noční zpěvák nepochyboval, že provedl něco hrozného, přestože nechtěl, a že ho nemine trest. Míjel však už druhý den a nic se nedělo. Bál se tedy tím víc, protože si představoval, že odložený trest bude dm horší Když ho konečně zavolali, nohy se mu třásly, ale kromě strachu cítil úlevu, že konečně skončí toto mučivé čekání. Odvedli ho do místnosti, kde ještě nikdy nebyl. Nejistě se rozhlížel. Všechno tu bylo bílé nebo černé - bylé stěny, černý vyřezávaný nábytek, černobílá výzdoba na stěnách. U stolu seděli čtyři mágové a pozorně si ho prohlíželi. Přikázali mu, aby usedl. Vylezl na vysokou židli. Od stolu se zvedl vysoký, urostlý muž a stanul před Nočním zpěvákem.

"Můžeš přesně popsat, co se tehdy stalo?"

"Já... si to přesně... nepamatuju," vykoktal chlapec.

"Víš, že byl někdo zraněn?"

"Jo," potvrdil Zpěvák tiše.

"Můžeš říct, kdo ho poranil?"

"Asi... já."

"Rozumím. Chtěl ti ublížit a ty jsi se bránil?"

Noční zpěvák přikývl.

"A jak jsi to udělal, měl jsi nějaký nástroj? Nůž nebo něco těžkého?"

"To... talent," dotkl se Noční zpěvák hlavy. "Uhodil ho můj talent."

Mág se sklonil tak, že jeho oči byli v úrovni očí dítěte.

"Pochop, je to velice důležité. Takový talent není dobrý. Zraňuje a zabíjí lidi. Máš kvůli němu potíže."

Noční zpěvák naslouchal. Muž měl pravdu. Takový talent, který je jednou líný jako vepř v blátě a podruhé vzteklý jako pes, není nic příjemného.

"Nebylo by lepší, kdybys ho neměl?" tázal se muž.

"Ale já ho mám v hlavě, uvnitř," odvětil hoch. "Nedá se vytáhnout."

"My to dokážeme," ujistil ho mág. "A ani to nebolí. Prostě bys jen usnul."

Nočnímu zpěvákovi se v jeho hlase něco nelíbilo. Při poslouchání měl pocit, že se mu ušima a nitrem hlavy plazí něco slizkého. Rozhodl si toho nevšímat.

"Dostanu nový talent místo starého?" zeptal se.

"Ne, to nejde."

"A když mi vytáhnete z hlavy pokažený talent, zmizí tohle?" zatahal se Noční zpěvák za chlupy na tváři.

"Samozřejmě," řekl mág sladce a chlapec pochopil. Lže! Nebezpečí!

"Lžeš!!!" vyjekl. "Lžeš!!"

Na okamžik mu před očima opět zavířily hvězdy. S námahou je potlačil. Muž se uchopil za hruď a krk, naklonil se dozadu a upadl. Noční zpěvák se rozběhl ke dveřím a prchal, až je málem vyrazil z veřejí.

Mágové se sklonili nad ležící mužem.

"Žiju," zasténal.

"Jak se cítíš?"

"Jako prošlý sítem. Mozek mám v botách." Usedl.

"Viděli jste sílu divokého talentu. Chlapec ho zablokoval v poslední chvíli. Zasáhlo mě jenom echo. Jinak byste mě seškrabávali ze zdi."

"Udělal jsi chybu jako nováček. Pokusil ses ho oklamat. Dalo se čekat, že to pozná."

"Mluvil jsem s Imbirem," řekl Horský vítr Růži. "Špatné zprávy. Hodlají Nočního zpěváka zbavit magických schopností. Jako když vytrhneš psovi zuby. Kdyby na mě někdo s takovou přišel, zabil bych ho na fleku."

Růže vyjekla.

"To je hrozné! A už se mu dařilo. Imbir ho učil, jak *zacházet* s talentem a říkal, že je nadaný."

"Vykastrují ho jako vola a potom řeknou, že když není mág, nemá tady co pohledávat. O to se vsadím. Děcko skončí na ulici nebo v útulku."

"Nebo tam, kde začal. V kleci, na řetězu jako zvíře... bude dávit slepice pro zábavu čumilů..." popotáhla Růže nosem.
Haig setřel slzu, stékající jí po tváři.
"Neboj se, kvítečku. Nepřipustím to. Hošík je bystrý. Byl by dobrým lovcem. Může žít i v horách. Neplač. Imbir ho nedá. Zpěvák má ochránce - tebe, mě, Imbira... a určitě ještě pár dobrých lidí."
"Skoro nic neznamenáme..." řekla Růže roztřeseným hlasem. "Přehlížejí nás. I tebe, přestože jsi "blankytný". Imbir je ještě moc mladý a já... v podstatě děvka. Co zmůžeme?"

. "Co zmůžeme?" řekl Imbirovi jeho otec překvapen, ale současně potěšen synovou nenadálou návštěvou. "Moc ne, synu, úplně jsi mě zaskočil. Jsem sice právník, ale zázraky neumím. A máme moc málo času."
"Určitě něco najdeš, otče. Kodex Kruhu a císařské zákony se do značné, míry shodují. Je veřejným tajemstvím, že císař běhá za mágy s každým návrhem ediktu, jako žáček s úkolem. Hodlají natrvalo zmrzačit dítě! Talent Nočního zpěváka je větší než můj. Když dostane šanci, nepochybně se stane Mistrem. Jsi nejlepším zdejším právníkem, vymysli něco!"
"Když myslíš," zalichotila muži pochvala. "Uvidím, co se dá dělat. Sice právě vedu dědický spor, ale předhodím těm šakalům k rozsápání kus nějaké flákoty. To je zabaví a já pojedu s tebou. Připravil jsi mi nějaké podklady? Musím o tom chlapci vědět co nejvíc."
Imbir mu potěšeně podal hustě popsaný svitek.

Zpráva, že obyčejný Mluvčí z jakéhosi zapadlého kouta Lengorchie žaluje Starší Kruhu, zapůsobila skoro jako sestoupení Bohyně Matky z nebes a určitě se vyrovnala blesku z jasné oblohy. Z pochopitelných důvodů měl argumenty obžaloby vyslechnout nezávislý soud porotců z významných svobodných občanů Podzámčí. A přestože byl pro přelíčení zvolen největší sál z celého Zámku Mágů, nacpalo se do něj tolik lidí, že se mačkali jako sardinky. Ale tato senzace za nepohodlí stála. V části sálu kovové zábradlí vytvořilo volný obdélníkový prostor. Podél delší strany stálo deset židlí s vyřezávanými opěradly - představitelé každé z hlavních kast tu měli vlastní emblém. Naproti sedělo šest porotců. Kratší strana a židle se znakem "Ústa" byly vyhrazeny pro žalobce. Naproti stála další židle, méně parádní, pro svědky. Mistři, kteří zaujali svá místa, si oblékli elegantní tuniky s emblémy na hrudích, přepásané blankytnými šerpami, jak přikazovala závažnost situace, ale výraz jejich tváří prozrazoval neklid a iritaci. Nepochybně se domnívali, že man čas. Mluvčí Bukat se tváří! docela klidně. Oblékl se do prostého černého úboru, který zvýrazňoval jeho blankytnou šerpu, vyhrazenou pro členy Kruhu, jakoby tak chtěl připomenout, kdo vlastně je. Mezi ostatními muži, pestrými jako pávi, vytvářel auru řádnosti a rozhodnosti. Oponenti stáli proti sobě - oba v černobílých úborech právníků, s tradičně vyholenými lebkami, na kterých byly vytetovány zjednodušené symboly vah.
"Mluvčí Bukat žaluje Kruh z porušení svých soukromých práv," pronesl Imbirův otec Filar.
"Kruh přijímá," odvětil jeho odpůrce.
"Mluvčí protestuje proti zamýšlenému zmrzačení chlapce jménem Noční zpěvák, kterého svěřil Kruhu před deseti měsíci,"

"Kruh odmítá výraz 'zmrzačení'."
Začali. Oba řečníci se budou vzájemně chytat za slovíčka a

pokoušet vyvést druhého z konceptu.
"Trvám na tomto označení jako klíčovém. Talent je nedílnou součástí těla a zbavit tělo jeho nedílné části je zmrzačení."
"Částí těla jsou rovněž vlasy a nehty. Je jejich stříhání také zmrzačením?"
"Upozorňuji, že talent nedorůstá," sekl Filar.
Obhájce Kruhu nenalezl protiargument. Obrátil se k Bukatovi.
"Je chlapec členem rodiny, synem, vnukem nebo jiným tvým příbuzným, Mluvčí?"
"Ne," odpověděl Bukat.
"Proč se tě tedy dotklo rozhodnutí Starších do té míry, že jsi se rozhodl zahájit soudní proces pro narušení soukromých práv?"
Otázka se dala čekat, takže odpověď byla připravena.
"Chlapec mi patří," prohlásil Mluvčí. "Koupil jsem ho a je mým otrokem."
Sál zašuměl. O tohle tedy běží?! Případ neměl precedent. Větší dojem by Bukat vyvolal jen tehdy, kdyby mu z úst vyšlehl plamen. Deset Mistrů na něj vytřeštilo zraky. Zástupce zájmů Kruhu na okamžik strnul a pohlédl vyčítavě na Filara. Pak pokračoval v kladení otázek.
"Jak došlo k té... transakci?"
"Koupil jsem dítě od potulné cirkusácké skupiny."
Právník se ušklíbl.
"Smím vědět, za kolik?" zeptal se.
"Jistě. Za dva stříbrné," odvětil Mluvčí.
"To nelze pokládat za přiměřenou cenu. Spise vydírání."
"Ne," namítl Bukat. "Hoch byl v takovém stavu, že naděje na přežití byla mizivá. Kromě toho jsem vynaložil značnou částku na jeho léčení a výživu."
A tak to pokračovalo. Bukat popisoval péči, kterou zdůraznil jako investici do budoucnosti. Mluvil o tom, že zanechal dočasně péče o chlapce kvůli svému zhoršenému zdravotnímu stavu a o tom, že se rozhodl poslat ho do sídla Kruhu, aby získal patřičné vzdělání. Choval se přitom naprosto klidně. Hleděl tazateli přímo do očí a naznačoval přítomným, že se ničeho nebojí, protože má pravdu. Imbir, který ho sledoval ze svého místa, žasl. Jako právníkův syn -v dětství strávil na přelíčeních nejednu hodinu - oceňoval přístup Mluvčího.
"To vše má jednu vadu," pronesl obhájce Kruhu nonšalantně. "Mág nemůže být otrokem! Tím argument o porušení majetnických práv automaticky padá."
"Protestuji!" namítl okamžitě Filar. "Trvám na tom, že chlapec není, opakuji, není mágem!"
"Odhalení talentu okamžitě..."
Filar ho gestem přerušil.
"Odhalení talentu neznamená okamžité přiznání statusu mága a člena Kruhu. Je všeobecně známo, že konečná kvalifikace probíhá nejdříve ve věku čtrnácti let vzhledem k občas se vyskytujícímu zániku schopností při dospívání. Nočnímu zpěvákovi je osm."
Obhájce Kruhu zaťal zuby. Jeho soupeř byl velice dobře připraven. Kdo ví, jakou bombu ještě vytáhne z rukávu?
"Předvolávám Mistra Čepele Stvořitele jako svědka kvůli vysvětlení motivu Starších."
Povstal vysoký mág a přešel k židli svědků.
"Úvodní posouzení talentu dítěte jej charakterizovalo jako Stvořitele značné síly," začal. "Vycházeli jsme z rutinních testů a ze zprávy zde přítomného Mluvčího Bukata. Po delším pozorování se však ukázalo, že chlapcův talent je trvale zablokován, pravděpodobně v důsledku psychického šoku. Projevoval se pouze při ohrožení a to destruktivně. Dítě jej nijak neovládalo. Dospěli jsme k tomu bolestnému rozhodnutí pro chlapcovo dobro a pro bezpečnost jeho okolí."
Filar si gestem vyžádal možnost klást otázky.
"Plénum zná dva případy těchto, řekněme, nekontrolovaných výbuchů talentu. Ve skutečnosti však byly tři. Mistře, můžeš

povědět něco o tom třetím?"
"Byl jsem... hm... udeřen."
"Silou?"
"Ano," odvětil mág krátce a v duchu proklel zdroj úniku, ať už jím byl kdokoliv. V přítomnosti tolika Pozorovatelů a dalších mágů schopných číst myšlenky nemohl lhát.
"Utrpěl jsi nějak?"
"Bylo to velice nepříjemné..."
"Zůstaly ti nějaké trvalé stopy po použití talentu? Jizvy, vnitřní zranění nebo alespoň modřiny?"
"Ne."
"Lze tedy prohlásit, že chlapec na tebe vyslal jen malou část energie nebo tě chtěl prostě jen zastrašit?"
"Nevím."
"Lze usoudit, že chybějící zranění jsou důsledkem ovládání talentu?"
"Je to možné," pronesl mág s nechutí a kyselým výrazem. Žalobce zatím vedl.
"Děkuji," řekl Filar a uklonil se. "To je vše. Je zřejmé, že chlapcův talent pod jakousi kontrolou je. Prosím jako svědka obžaloby Stvořitele Imbira."
Imbir vstal s tísnivým pocitem. Vyzvání očekával, byl na ně připraven a přesto ho znervóznilo. Jeho podrobná výpověď měla být základem pro prokázání zlé vůle a pochybení "šéfů" Kruhu Mágů. Zaujal uvolněné místo.
"Kdy jsi se setkal s Nočním zpěvákem poprvé?"
"Před půldruhým měsícem. Léčil jsem ho z bahenní zimnice."
"Co můžeš říct o průběhu choroby?"
"Těžký případ ohrožující život vzhledem k zanedbání očkován proti nemocem vyskytujícím se zde, v deltě řeky."
"Navštěvoval jsi chlapce i později, při jeho uzdravování?"
"Ano, chodil jsem k němu, pokud jsem měl čas. Nosil jsem mu hračky. Povídali jsme si."
"Jakými slovy bys toto dítě charakterizoval?"
Obhájce Kruhu pohlížel na Imbira nepřívětivě, ale nevměšoval se. Imbir byl nežádoucím svědkem. Jeho mládí a poctivý vzhled mu zjednávaly sympatie porotců. Filar bez skrupulí využíval city přítomných. Výsledek procesu mu připadal jasný.
"Nedůvěřivý, vyplašený, nejistý, umíněný, zvědavý, inteligentní, chytrý, trpělivý, ale také zvláštní," vypočítával mladý Stvořitel.
"Můžeš k tomu přidat výraz 'agresivní'?"
"Ne!" řekl Imbir rozhodně.
Obhájce požádal o hlas.
"Chlapcův učitel má jiný názor. Setkal se s pohrdáním a urážkami. Hodnotí Nočního zpěváka jako líné a neschopné dítě. Mnozí s ním souhlasí. Nebudu předvolávat svědky, protože výčet všech přestupků by trval příliš dlouho a vážně by ohrozil trpělivost přítomných. V každém případě lze pokládat kousnutí služebné za velice agresivní čin. Favorit pana Bukata má velmi nežádoucí povahu. Byl rovněž mnohokrát trestán za drobné krádeže."
Filar se svému oponentovi mírně uklonil, jako by ho svým vystoupením potěšil.
"Děkuji. Opravdu jsem se hodlal tohoto tématu věnovat a vrátíme se k němu, až přijde rada na chlapcův výslech. Nyní bych však rád, aby Stvořitel Imbir pokračoval ve své výpovědi. Jak hodnotíš chlapcovo využívání talentu?"
"Je silný, ale dosud necvičeny. K výcviku potřebuje naprostý klid. Snadno znervózní. Učil jsem ho základní meditační techniky, přiměřené jeho věku. Výsledky mě uspokojily."
Sálem prolétla vlna vzrušeného šepotu. Imbir nepochyboval, že kdyby se vnořil do mentálního prostoru, ocitl by se ve víru duševního rambajzu. Protestující Čepel vyskočil ze svého místa.
"Kecy! Nějaký praktikant dosáhl toho, co se nepodařilo blankytným?! Blábol, lži! Ten usmrkanec nic neumí..."

"Klid!" křikl mágův soused a stáhl ho zpět na židli.
"Připomínám, Mistře, že jsi nedostal hlas jako svědek," řekl Filar chladně. "A také to, že tu přítomní mágové dokáží posoudit pravdomluvnost předvolaného."
Opět se obrátil k synovi.
"Můžeš s určitostí tvrdit, že hoch v tvé přítomnosti používal svůj talent kontrolovaně?"
"Ano, naprosto jistě a odpovědně."
"Může to doložit konkrétními důkazy?"
Imbir vstal a začal vyprazdňovat nacpané kapsy. Současně hovořil:
"Toho jsou předměty z jeho pokoje. Zkoušky, výsledky zjišťování možností. Některé jsou velice zvláštní. Občas nejsou moc povedené, protože se teprve učí..."
Rozdával výplody dětské obrazotvornosti oficiálním představitelům Kruhu, porotcům a nejbližším divákům. Prohlíželi si kusy olova částečně lesklé zlatem, přeměněné předměty, otisk malých prstů v plochém kameni, ohryzek zalitý v křemeni a další, stejně udivující předměty.
Hmatatelné důkazy odplavily námitky "šéfů". Filar však hodlal dotáhnout záležitost *do* konce. Bylo třeba potvrdit Bukatův nárok na chlapce a přidusit touhy Kruhu.
"Je čas na shrnutí. Přiveďte chlapce."
Imbir provázel Nočního zpěváka pohledem. Včera sem všichni zašli, aby se připravili na přelíčení, přivykli hocha na prostředí a rozmístění nábytku. Nyní tu však byl dav lidí a Imbir se obával, zda chlapec neztratí sebejistotu a bude schopen vypovídat. Jen aby se nepolekal a nechtěl uprchnout. Imbir ho už poznal důkladněji a pochopil, že zdánlivá vzpurnost zakrývá křehkou psychickou rovnováhu. Bylo ho snadné vystrašit.
Chlapec prošel strážemi. Jeho nervozitu prokazovaly zaťaté pěsti. Imbir věděl, že v jedné svírá malou skleněnou kuličku. Dal ji Zpěvákovi v poslední chvíli. Od otce věděl, že je dobré, když nervózní svědek něco drží v ruce. Bývá jistější. Kromě toho zatínání pěstí, okusování nehtů a podobné nekontrolované pohyby působí dojmem, že vyslýchaný nemá čisté svědomí.
Chlapec vylezl na určené místo. Imbir s námahou potlačil úsměv uspokojení. Otec je génius. Dnes ráno vyměnili židli za jinou, s vyššíma nohama. Noční zpěvák na ni musel povyskočit. S nohama klinkajícíma ve vzduchu připadal porotcům menší a bezradnější.
"Odpovídej na otázky pravdivě. Když nebudeš něco vědět nebo si nebudeš jistý, pověz to. Rozumíš?"
Noční zpěvák přikývl.
"Ano."
Imbir s úlevou konstatoval, že chlapec mluví tiše, ale zřetelně.
"Pověz, jsi mágem?"
"Ne," namítl hoch. "Mág má šerpu a na kůži obrázek."
Imbir si oddechl. Noční zpěvák se nepokládá za mága a mluví upřímně.
"Víš, proč jsi tady?"
"Chtějí mi vzít talent."
"Proč?"
"Za trest."
"Co jsi provedl?"
"Kousl jsem talentem toho pána."
"Dokážeš udělat něco podobného teď tady?"
"Nevím. Tehdy jsem se hrozně... bál," chlapci se zlomil hlas.
Filar chvíli vyčkal. "Tvůj učitel s tebou není spokojen a stěžuje si na tebe. Řekl, že jsi neposlušný a že kradeš. Je to pravda?"
"Ano," šeptl Noční zpěvák a sklopil oči.
"Co jsi bral?"
"Maso, chleba a jablka... a nůž... a papír na psaní..."
Noční zpěvák poslušně vyhledával v paměti svá provinění, "...a

bonbony..."
"Peníze?" přerušil ho Filar.
"Ne. To se nesmí," odmítl Zpěvák rozhodně.
"Zlobil jsi. Býval jsi za to trestán?"
"Cože...?" tázal se chlapec nejistě.
"Býval jsi bit, když sis to zasloužil?"
"Ano," potvrdil hoch. Svíral ruce, až mu zbělely klouby. Pod chlupy to nebylo patrné, ale byl rudý studem.
"Můžeš to popsat blíž?"
"Rákoskou..." vydechl chlapec zahanbeně, "nebo řemenem. Na zadek. A někdy u stěny."
"O tom pověz podrobněji."
Bukat stiskl rty a prsty nervózně bubnoval na opěradle.
"Musel jsem svléknout košili, opřít se rukama o stěnu, předklonit se a on mě bil po zádech."
"Stačí. Má můj oponent nějaké dotazy?" obrátil se Filar k muži stojícímu vedle něj. Ten naznačil, že nikoli. Už poznal, kam Bukatův právník směřuje a byl znechucen.
Propuštěný Noční zpěvák spěšně zmizel za dveřmi.
"Děkuji," pravil Imbirův otec. "Dovolím si přečíst úryvek císařského ediktu, týkající se otroctví. Tedy: *Do otroctví muže být prodán pouze člověk s peněžními dluhy, které nemůže splatit Jako otrok může být prodán pouze svému věřiteli nebo jeho dědicům. Obdobně se otrokem může stát syn nebo dcera dlužníka. V otroctví smějí zůstat jen do doby, kdy svou prací splatí dluh. Majitel otroka s ním muže činit cokoli s výjimkou zabití nebo trvalého zmrzačení, protože otrok se opět muže stát svobodným člověkem. Po dobu otroctví se o něj musí majitel starat a odpovídá za něho."*
Pokračoval:
"Dítě se nepokládá za mága - to za prvé. Za druhé - bylo koupeno legálně a nikdy nebylo prodáno někomu jinému. Zástupci Kruhu tvrdí, že o vztahu mezi Mluvčím Bukatem a chlapcem nevěděli. Přesto ho trestali otrockým způsobem."
Právník Kruhu se dožadoval hlasu zuřivým máváním ruky.
"Co je slunce na nebi, byly neposlušné děti trestány, a to zpravidla rákoskou! Na tom není nic neobvyklého! V tomto sále není nikdo, kdo by v dětství nebyl někdy bit. Argument nepokládám za adekvátní..."
"Buď špatně slyšíte nebo pokládáte porotce za hlupáky," bezohledně ho přerušil Filar. "Noční zpěvák popsal typicky otrockou pozici pokory. Ještě jsem neslyšel, že by nějaký rodič trestal své dítě u stěny. "Stěna" je trest snižující lidskou důstojnost a jejím cílem je zdůraznění vyššího postavení trestajícího. Obecně se používá u otroků. Všechno tedy naznačuje, že dítě je otrokem a bylo tak vnímáno. V tomto případě spadá pod císařský edikt, zakazující trvalé zmrzačení. A protože kontroluje svou sílu, nelze uplatnit mimořádné prostředky. Děkuji. Končím."
Imbir se rozhodl odejít. Byl spokojen a hrdý sám na sebe. Probděná noc, kterou strávil s Růží podrobným sepisováním všeho, co věděli o Nočním zpěvákovi, se vyplatila. Podle těchto poznámek Imbirův otec vyostřil svou řeč a vedl proces podle svého. Teď bude oponent ještě chvíli protestovat, aby si zachoval tvář. Potom se půjdou porotci poradit, přestože každý ví, jak rozsudek dopadne. Filarovy argumenty nelze zpochybnit. Jedině kdyby někdo nalezl Zpěvákovu matku a dokázal, že prodala syna kvůli zisku. To bylo po osmi letech nemožné.
Imbir se rozhodl, že hocha vyhledá. Určitě zalezl do některé ze svých četných skrýší. Jistě se bojí a potřebuje útěchu.
Nebylo tomu tak. Když se Imbir prodral z přeplněného šálu, spatní Nočního zpěváka čekajícího na galerii. Seděl rozkročmo na zábradlí, zády se opíral o sloup a v dlani svíral sklíčko.
"Všechno v pořádku," řekl Imbir.
"Vím. Poslouchal jsem. Vezme mě Bukat zpátky k sobě?"
Imbir usedl vedle něj.

"Myslím, že ne. Bukat je Mluvčí, tebe musí vyučovat Stvořitel. Ale už ti nikdo nebude smět ubližovat. Soud rozhodne, že náležíš Bukatovi."

Noční zpěvák ožil.

"Takže už nikdy nedostanu rákoskou?"

"Takové naděje bych si nedělal. Musíš se prostě líp chovat. Nekrást, nenadávat a líp se učit. Bukat ti řekne totéž. Moc mu záleží na tom, aby ses stal mágem. Talentem se dá udělat mnoho krásných a užitečných věcí..."

Noční zpěvák mlčel a dál si hrál s kouskem skla.

"Můžu si to vzít?" zeptal se posléze a ukázal malou polokouli.

"Jistě. Co je to?"

Mág převzal předmět z chlapcovy ruky. Ve skle byla vygravírované růže - trošku neohrabaně, ale o druhu květu nešlo pochybovat. Sklo bylo vybráno zespodu, takže kresba vypadala plasticky. Dole u stonku byly tři neforemné znaky. Imbir je nejprve nemohl přečíst, ale hned pochopil a obrátil předmět plochou stranou vzhůru. Nápis byl omylem obrácen. "Růže pro Růži."

"To jsi dělal sám?"

Noční zpěvák přikývl.

"Pořád jsem čekal a čekal. Trápil jsem se a dělal si starosti. A tak jsem začal dlabat. Snažil jsem se, protože je to pro Růžičku. Horský vítr nic takového neumí. Myslíš, že když jí to dám a řeknu, že ji mám rád, že toho balíka opustí?" dodal nesměle.

"Nevím, ale můžeš to zkusit. Růže je v sále. Chvíli potrvá, že se dostane z toho davu."

Noční zpěvák seskočil ze zábradlí.

"Počkám na ni v jejím pokoji."

Imbir sledoval, jak se hoch vzdaluje. Vlasy se mu ve slunci leskly. Není příznačné, že první zcela vědomě a pečlivě vyrobený výtvor tohoto chlapce je dárek z lásky? Imbir doufal, že to tak zůstane.

*Malý vlček kdysi zpíval hvězdám. Tak dlouho, až odpověděly.*

*Gdaňsk, říjen 1998*

*přeložil Pavel Weigel ilustroval Jan Štěpánek*

(Ewa Bialolecka bude hostem Parconu 2000 v Šumperku)